

The book cover features a pink background with a black border of thorny vines and leaves. At the top, a black dragon's head with red fangs is on the left, and a black spiderweb is on the right. A black chandelier with a white tassel hangs from the top center. In the middle, the title 'Rubinvörös' is written in a large, red, cursive font. Below it, the subtitle 'Időflen szerelem' is written in a black, cursive font. At the bottom, a black silhouette of a man in a suit and a woman in a dress are shown in a romantic pose. The man is on the left, looking at the woman on the right, who is pointing her finger. A black dragon's head with red fangs is on the right side of the bottom. The author's name 'Kerstin Gier' is written in a red, cursive font at the top left.

Kerstin Gier

Rubinvörös

Időflen szerelem

finep ●
selection

Kerstin Gier
Rubinvörös

Időlen szerelem

Kerstin Gier

Rubinvörös

Időfén szerelem

Írta: Kerstin Gier

A mű eredeti címe: Rubinrot. Liebe geht durch alle Zeiten

A borítót illusztrálta: Eva Schöffmann-Davidov

A művet eredetileg kiadta: Arena Verlag GmbH

Fordította: Szakál Gertrúd

A szöveget gondozta: Robin Edina

Original title: Rubinrot, Liebe geht durch alle Zeiten

© 2009 by Arena Verlag GmbH, Würzburg, Germany

Through Balla & Co Literary Agents, Hungary

Kerstin Gier / Rubinrot

Illustrations by Eva Schöffmann-Davidov

© 2009 by Arena Verlag GmbH, Würzburg, Germany

ISBN 978 963 245 240 1

ISSN 2060 4769

Kultúra 2000

A kötet megjelent 2010-ben,
a Könyvmolyképző Kiadó gondozásában

Cím: 6701 Szeged, Pf. 784

Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139

E-mail: info@konyvmolykepzo.hu

Felelős kiadó: A. Katona Ildikó

Műszaki szerkesztő: Balogh József, Gerencsér Gábor

Nyomta és kötötte: Alföldi Nyomda Zrt., Debrecen

Felelős vezető: György Géza vezérigazgató

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

*Jávorszarvasnak, Delfinnek és Bagolynak,
akik hűséges társaim voltak írás közben,
és egy kis piros emeletes busznak,
amely épp a megfelelő pillanatban
hozta el számomra a boldogságot.*

ELŐSZÓ

Hyde Park, London

1912. április 8.

Miközben a nő térdre rogyott és könnyekben tört ki, a férfi körbekémlelt. Ahogy előre sejtette, a parkban ilyenkor egy lélek sem járt. A kocogás még nem volt divat, és ilyen hidegben egyetlen csavargónak sem akaródzott az utcai padokon álomra hajtani a fejét, ahol legfeljebb újságpapírral takarózhatott.

A férfi óvatosan becsúsztotta a kronográfot a kendőbe, és gondosan elrejtette a hátizsákjában.

A nő a Serpetine-tó északi partszakaszán, az egyik fa mellett kuporgott a hervadt krókuszokkal teli virágágyásban.

Vállai meg-megrándultak, és zokogása úgy hangzott, mint a sebzett állat kétségbeesett nyüszítése. A férfi alig bírta hallgatni. Ám tapasztalatból tudta, hogy jobb, ha ilyenkor békén hagyja. Ezért inkább odaült mellé a harmatos fűbe, a tó tükörsima vizét bámulta, és várt.

Arra várt, hogy kissé alábbhagyjon a kínzó fájdalom, amitől a nő valószínűleg soha nem szabadulhat meg teljesen.

Ő is nyomorultul érezte magát, csak igyekezett uralkodni az érzelmein. Szükségtelennek látta, hogy a nő még miatta is aggódjon.

– Feltalálták már egyáltalán a papír zsebkendőt? – szípogetta végül a nő, és könnyáztatta arcát a férfi felé fordította.

– Fogalmam sincs – felelte a férfi. – De szívesen felajánlok egy korhű textil zsebkendőt, amelybe még monogramot is hímeztek.

– *G. M.* Talán Grace-től loptad?

– Ő maga adta nekem. Nyugodtan telefújhatod, hercegnőm.

A nő arcán halvány mosoly jelent meg, miközben visszaadta a zsebkendőt. – Tönkretettem. Sajnálom.

– Ugyan már! Ebben a korban, ahol most vagyunk, egyszerűen csak kirakják a napra száradni, és máris újra felhasználható – mondta a férfi. – A lényeg, hogy végre abbahagyta a sírást.

De alighogy ezt kimondta, a nőnek ismét könnyek gyűltek a szemébe. – Nem lett volna szabad cserbenhagynunk. Hiszen szüksége van ránk! Azt sem tudjuk, vajon sikerült-e becsapni őket. Így még esélyünk sincs rá, hogy valaha értesüljünk róla, mi történt.

A nő szavai szíven találták a férfit. – Ha meghaltunk volna, még ennyire se menne velünk.

– Bárcsak elrejtőzhettünk volna vele valahol külföldön, álnéven, csak addig, amíg eléggé fel nem nő ahhoz, hogy...

A férfi határozottan megrázta a fejét. – Mindenhol ránk találtak volna, ezt már ezerszer átbeszéltük. Nem hagytuk cserben. Az egyetlen helyes megoldást választottuk: lehetővé tettük, hogy biztonságban éljen. Legalábbis, ami az elkövetkező tizenhat évet illeti.

A nő kis időre elhallgatott. Valahol a távolban felnyerített egy ló, és a West Carriage Drive felől hangokat sodort feléjük a szél, pedig még alig pirkadt.

– Tudom, hogy igazad van – ismerte el végül a nő. – De annyira fáj, hogy talán sohasem látjuk többé! – Megtörölte kisírt szemét. – Legalább nem fogunk unatkozni. Előbb vagy utóbb ebben a korban is megtalálnak minket, és ránk uszítják az Őrzőket. Az a szörnyeteg biztosan nem fog harc nélkül lemondani sem a kronográfról, sem a terveiről.

A férfi elvigyorodott, amikor meglátta a nő szemében felcsillanó kalandvágyat. Tudta már, hogy a nehezén túljutottak. – Azért még lehetséges, hogy sikerült csőbe húznunk. Sőt, könnyen lehet, hogy az a másik szerkentyű végül mégsem fog működni. Akkor aztán igazán benne lesz a pácban.

– Az tényleg jó lenne. De ha mégsem így lesz, akkor egyedül mi hiúsíthatjuk meg a terveit.

– Már csak ezért is biztos, hogy helyesen cselekedtünk – jelentette ki a férfi, azzal felállt, és leporolta a farmernadrágját. – Gyere! Ez az átkozott fű nedves, neked pedig még kímélned kellene magad.

A nő hagyta, hogy a férfi a kezénél fogva felsegítse, majd gyengéden megcsókolja. – És most mihez kezdünk? Keresünk egy helyet, ahová elrejtethetjük a kronográfot?

A nő tanácstalanul bámulta a Hyde Parkot a Kensington Gardenstől elválasztó hidat.

– Igen. De előbb még kifosztjuk az Őrzőket, és bőségesen feltöltszük a zsebünket pénzzel. Azután felszállhatunk a Southamptonba induló vonatra. Onnan fut ki szerdán első útjára a Titanic.

A nő felnevetett. – Szóval szerinted így kellene *kímélnem* magam! Természetesen benne vagyok a buliban.

A férfit annyira boldoggá tette, hogy ismét nevetni látja, hogy újból meg kellett csókolnia. – Valójában arra gondoltam... Ugye

tudod, hercegnőm, hogy a hajóskapitányoknak a nyílt tengeren jogukban áll összeadni az ifjú párokat?

– Feleségül akarsz venni? A *Titanicon*? Megőrültél?

– Olyan romantikus lenne!

– Kivéve azt a részt, amikor jéghegynek ütközünk. – A nő a férfi mellkasára fektette a fejét, arcát zakójába rejtette. – Annyi-
ra szeretlek – suttogta.

– Leszel a feleségem?

– Igen – felelte a nő, arcát még mindig a férfi mellkasához szorítva. – De csak akkor, ha legkésőbb Queenstownban kiszál-
lunk.

– Készen állsz a következő kalandra, hercegnőm?

– Készen állok, ha te is felkészültél – hangzott a válasz.

A spontán időutazás bekövetkezte előtt általában néhány perccel, néha azonban órákkal vagy akár napokkal korábban rosszullét jelentkezik, amely kiterjedhet a fejre, a gyomorra és/ vagy a lábakra is. Az első időutazás – más néven iniciációs ugrás – rendszerint a gén hordozójának 16. és 17. életéve között következik be.

(Részlet Az Őrzők krónikáiból, 2. kötet
– Általános törvényszerűségek)

Először hétfőn délelőtt jött rám a menzán. Egy pillanatra olyan érzésem támadt, mint mikor az ember szélesebben megindul lefelé a hullámvasút legmagasabb pontjáról. Csak két másodpercig tartott, de ennyi is elég volt ahhoz, hogy ráborítsak az iskolai egyenruhámra egy tányér krumplipürét a mártással együtt. Az evőeszközök csörömpölve a padlóra zuhantak, de a tányért szerencsére még épp el tudtam kapni.

– Ennek a kajának egyébként is olyan íze van, mint amit a padlóról töröltek fel – jegyezte meg a barátnőm, Leslie, miközben igyekeztem legalább nagyjából összetakarítani a disznóólat, amit csináltam. Természetesen mindenki engem bámult. – Ha akarod, az én adagomat is rákenheted a blúzodra.

– Nem, kösz. – Bár a Saint Lennox Gimnázium által előírt egyenruhának véletlenül épp krumplipüré színe volt, a folt mégis kínosan jól látszott rajta. Gyorsan össze is gomboltam fölötte sötétkék blézeremet.

– Nocsak, a kis Gwenny már megint az étellel játszik? – kérdezte Cynthia Dale. – Nehogy ide ülj mellém, te kis malac!

– Mintha legalábbis melléd akarnék ülni, Cyn. – Sajnos elég gyakran előfordult, hogy ebéd közben ügyetlenkedtem.

Múlt héten például valami zöld édességet kaptunk, amely egyszerűen csak kiugrott az alumíniumcsomagolásból, és két méterrel odébb, egy ötödikes diák spagettijében landolt. Az azt megelőző héten kiborult a meggylevem, amitől az asztalnál ülők mind úgy néztek ki, mintha elkapták volna a himlőt. Azt meg már nem is számolom, hányszor sikerült az egyenruhához tartozó béna nyakkendőt belelógatnom a különféle szoszokba, szaftokba vagy éppenséggel a tejbe.

De még soha nem fogott el ebéd közben szédülés.

Mindegy, biztosan képzelődtem, gondoltam magamban. Egyszerűen csak mostanában túl sok szó esett otthon a szédülésről.

Mindenesetre nem az én rosszulléteimtől zsongott a ház, hanem az unokatesóm, Charlotte várva várt szédüléseitől, aki szokása szerint gyönyörű külsővel, makulátlan ruhában ült az asztalnál Cynthia mellett, és a krumplipüréjét kanalazta.

Egy ideje már az egész család arra várt, hogy Charlotte végre szédülni kezdjen. Voltak napok, amikor Lady Arista – a nagymamám – tíz percenként megkérdezte tőle, érez-e már valamit. A két kérdés közé eső szünetet Glenda nénikém, Charlotte édesanyja rendszerint azzal töltötte ki, hogy feltette hajszálpontosan ugyanazt a kérdést.

És valahányszor Charlotte nemmel válaszolt, Lady Arista öszszeszorította a száját, Glenda nénikém pedig felsóhajtott. Vagy éppen fordítva.

Mi, többiek – az anyukám, Caroline húgom, Nick öcsém, Maddy néném és én – a szemünket forgattuk. Természetesen izgalmas dolog, ha az ember családjában valaki öröklí az időutazás gént, de minden csoda három napig tart. Néha már torkig

voltunk azzal a nagy felhajrással, amelyet a rokonok Charlotte körül csaptak.

Maga Charlotte többnyire titokzatos Mona Lisa-mosoly mögé rejtette gondolatait. Az ő helyében én sem tudtam volna, hogy örüljek-e, vagy inkább búslakodjak amiatt, hogy nem tör rám folyton a szokatlan rosszullét. Nos, hogy őszinte legyek: feltehetőleg örültem volna. Én ugyanis meglehetősen félénk típus vagyok. A nyugalmat szeretem.

– Előbb vagy utóbb eljön az ideje – mondta Lady Arista minden áldott nap. – És erre fel kell készülnünk.

Tényleg eljött az ideje, mégpedig aznap ebéd után, Mr. Whitman történelemóráján. Éhesen távoztam a menzáról. Ugyanis mindennek tetejébe találtam egy fekete hajszálat a desszertemben (egreskompót volt vaníliapudinggal), és nem tudtam eldönteni, hogy a sajátom, vagy valamelyik konyhai dolgozótól származik-e. Báráé volt is, elment tőle az étvágyam.

Mr. Whitman kiosztotta az előző heti történelemdolgozatot. – Kétségkívül alaposan felkészültetek. Különösen Charlotte. Ezért ötös jár neki.

Charlotte félresimított egy arcába lógó, izzó vörös hajtincset, és csak ennyit mondott: „Ó!”, mintha legalábbis meglepte volna az eredmény. Holott minden tantárgyból ő vitte haza a legjobb osztályzatot.

De ezúttal Leslie és én is elégedettek lehettünk. Mindketten ötös alá kaptunk, pedig a mi „alapos felkészülésünk” abban merült ki, hogy megnéztük a Cate Blanchett főszereplésével készült Elizabeth-filmeket DVD-n, és közben chipsszel és fagyival tömtük magunkat. Órán mindenesetre mindig nagyon

figyeltünk, ami a többi tantárgy esetében sajnos sokkal kevésbé volt jellemző ránk.

Mr. Whitman órái annyira izgalmasak voltak, hogy az ember egyszerűen nem tudott nem odafigyelni. Már maga Mr. Whitman is rendkívül figyelemre méltó személyiség volt. A legtöbb lány titokban, sőt nyíltan is, szerelmes volt belé. Mrs. Counter, a földrajztanárnő – úgyszintén. Minden alkalommal céklavörös lett, ahányszor csak Mr. Whitman elment mellette. Egyébként Mr. Whitman tényleg hihetetlenül jól nézett ki, ebben mindannyian egyetértettünk. Vagyis mindannyian, kivéve Leslie-t. Szerinte Mr. Whitman úgy nézett ki, mint egy rajzfilmbéli mókus.

– Amikor rám néz azzal a nagy, barna szemével, mindig úgy érzem, mogyorót kellene adnom neki – mondta egyszer Leslie. Ez a késztetés odáig fajult, hogy a parkban szaladgáló, mogyoróért kuncsorgó mókusokat többé már nem mókusoknak nevezte, hanem „Mr. Whitmaneknek”. Furcsamód ez a szokása valahogy rám is átragadt, és attól kezdve már én is folyton így szóltam, ha közelebb ugrált hozzánk egy mókus: – Jaj, oda nézz! Milyen cuki az a kis pufók Mr. Whitman!

A mókus ügy miatt egészen biztosan Leslie és én voltunk az egyedüliek az osztályban, akik nem áradoztak folyton Mr. Whitmanról. Újra és újra megpróbáltam a többi lányhoz hasonlóan én is jóképűnek látni a tanár urat (már csak azért is, mert az osztályunkba járó fiúk valahogy mind olyan gyerekesek voltak), de ez sem segített – a mókusokhoz való hasonlatossága befészkelte magát az agyamba. Márpedig egy mókus iránt senki nem táplál romantikus érzelmeket!

Cynthia azt a pletykát terjesztette, hogy Mr. Whitman egyetemista korában modellként dolgozott. Bizonyíték gyanánt

kivágott valamelyik puccos magazinból egy reklámoldalt, amelyen egy férfi – aki egyébként tényleg hasonlított Mr. Whitmanre – tusolózselével kengeti a testét.

Cynthián kívül mindenesetre senki nem hitte, hogy Mr. Whitman és a tusolózselés férfi egy és ugyanaz a személy. Az utóbbinak ugyanis volt egy gödröcske az állán, Mr. Whitmannek pedig sajnos nem volt.

A fiúk persze egyáltalán nem tartották olyan jó fejnek Mr. Whitmant. Legkevésbé Gordon Gelderman kedvelte. Ugyanis mielőtt Mr. Whitman elkezdett volna nálunk tanítani, az összes lány az osztályból Gordonba volt szerelmes. Be kell vallanom, én is, de hát még csak tizenegy éves voltam, és Gordon akkoriban egész rendesen tudott viselkedni. Tizenhat évesen egyszerűen gáz volt a srác. Ráadásul akkor már két éve folyamatosan mutált. Sajnos még a váltakozó cincogás és brummogás sem akadályozta meg abban, hogy állandóan hülyeségekkel traktáljon.

Borzasztóan felidegesítette magát azon, hogy csak kettest kapott a történelemdolgozatára. – Ez aljas diszkrimináció, Mr. Whitman! Legalább négyest érdemeltem volna. Csak azért, mert fiú vagyok, nem adhat nekem rossz jegyeket.

Mr. Whitman kivette Gordon kezéből a dolgozatot, a második oldalra lapozott, és fennhangon olvasni kezdett: – *I. Erzsébet olyan feltűnően csúnya volt, hogy egyetlen férfi sem akarta feleségül venni. Ezért mindenki csak úgy hívta: a ronda szűz.*

Az osztályban többen felvihogtak.

– Na és? De hát így is volt – védekezett Gordon. – Fúj, azok a gülüszemek, az az összeszorított száj és az a béna frizura!

Alaposan tanulmányoznunk kellett a Tudorokat ábrázoló festményeket a Nemzeti Arcképtárban, és a képeken szereplő

I. Erzsébet valóban kevés hasonlóságot mutatott Cate Blanchett színésznővel. Egyrészt lehetséges, hogy akkoriban tök menő volt a keskeny száj és a nagy orr, másrészt a ruhák tényleg fantasztikusan néztek ki. Harmadrészt pedig tényleg igaz, hogy I. Erzsébetnek nem volt férje, de nagyon sok férfival járt – többek közt Sir... hogyishívják? A filmben Clive Owen játszotta.

– Ő maga is *szűz királynőnek* nevezte magát – magyarázta Mr. Whitman Gordonnak. – Mégpedig azért, mert... – ekkor azonban elhallgatott. – Valami baj van, Charlotte? Fáj a fejed?

Mindenki Charlotte-ra nézett, aki a fejét fogta. – Semmi, csak... szédülök – rebegte, miközben egyenesen rám nézett. – Forog velem a világ.

Mély lélegzetet vettem. Tehát elérkezett az idő. A nagyi el lesz ragadtatva. Glenda nénikémről nem is beszélve.

– Hű, nem semmi! – suttogta mellettem Leslie. – Most akkor *átlátszóvá* fog válni? – Habár Lady Arista kiskorunk óta állandóan azzal traktált minket, hogy soha, semmilyen körülmények között nem oszthatjuk meg senkivel a családunk titkait, én a magam részéről úgy döntöttem, hogy Leslie esetében nem veszek tudomást erről a tilalomról. Végül is ő volt a legjobb barát-nőm, és a legjobb barátnőknek nincsenek titkaik egymás előtt.

Charlotte most először keltett szinte gyámoltalan benyomást, amióta csak ismerem (vagyis amióta megszülettem). Legalább tudtam, mit kell tennem. Glenda nénikém épp elégszer sulykolta belém.

– Szívesen hazakísérem Charlotte-ot – ajánlottam fel Mr. Whitmannek, és felálltam. – Ha a tanár úr megengedi.

Mr. Whitman még mindig Charlotte arcát fürkészte. – Jó ötlet, Gwendolyn – felelte végül. – Jobbulást, Charlotte!

– Köszönöm – suttogta Charlotte. Úton az ajtó felé kissé megtántorodott. – Jössz már, Gwendolyn?

Közelebb siettem, és belékaroltam. Ez volt az első eset, hogy Charlotte jelenlétében egy kicsit is fontosnak érezhettem magam. Jó érzés volt, hogy a változatosság kedvéért én is hasznos lehetek.

– Feltétlenül hívj majd fel, és mesélj el mindent! – súgta még oda Leslie, amint elmentem mellette.

Az ajtó előtt azonban mintha elpárolgott volna Charlotte gyámoltalansága. Még el akarta hozni a cuccait az öltözőszekrényből!

Megragadtam a ruhaujját. – Hagyd a csudába, Charlotte! A lehető leggyorsabban haza kell érünk. Lady Arista azt mondta...

– Már elmúlt! – közölte Charlotte.

– Na és? Bármelyik pillanatban újra kezdődhet. – Charlotte hagyta, hogy az ellenkező irányba vonszoljam. – Hova a pokolba tettem a krétát? – Menet közben a kabátom zsebében kotorásztam. – Na, végre! Megvan. Itt a mobilom is. Hazatelefonáljak? Félsz? Micsoda ostoba kérdés! Ne haragudj! Kicsit ideges vagyok.

– Semmi baj. Nem félek.

Oldalvást pillantottam az arcára, hogy ellenőrizsem, vajon igazat mond-e. Charlotte azonban ismét magára öltötte azt a kis titokzatos Mona Lisa-mosolyt, amely mögött lehetetlen volt felismerni valódi érzelmeit.

– Akarod, hogy hazatelefonáljak?

– Mit érénk vele? – kérdezett vissza Charlotte.

– Csak arra gondoltam...

– A gondolkodást nyugodtan rám bízhatod – vágott a szavamba.

Egymás mellett haladtunk lefelé a kőlépcsőn James kedvenc falmélyedése felé. James rögtön felemelkedett, amint meglátott bennünket, de én csak futó mosolyt vettem rá. Jamesszel az volt a legnagyobb gond, hogy rajtam kívül senki nem látta vagy hallotta őt.

James szellem volt. Ezért olyankor inkább nem társalogtam vele, amikor mások is voltak a közelemben. Csak Leslie esetében tettem kivételt. Ő soha, egyetlen másodpercig sem vonta kétségbe James létezését. Leslie mindent elhitt nekem, és többek között ezért is volt éppen ő a legjobb barátnőm. Nagyon sajnálta, hogy nem láthatja, és nem is hallhatja Jamest.

Ennek valójában még örültem is, mert az első dolog, ami James száján kiszaladt, amikor megpillantotta, ez volt: – A te remburáját! Szegény gyermeknek annyi a szeplője, mint égen a csillag! Ha nem kezd el sürgősen valamilyen bőrfehérítő krémet használni, sohasem megy férjhez!

– Kérdezd meg, nem ásott-e el valahol kincseket! – Ez pedig Leslie első reakciója volt, amikor bemutattam őket egymásnak.

James sajnos sehol sem ásott el kincseket. Sőt, meglehetősen sértve érezte magát, amiért Leslie ilyesmit feltételezett róla. Akkor is mindig megsértődött, amikor úgy tettem, mintha nem látnám. Ami azt illeti, James általában véve igen sértődős volt.

– Átlátszó? – kérdezte Leslie az első találkozáskor. – Vagy olyan fekete-fehér?

Nem. James tulajdonképpen teljesen normálisan nézett ki. Kivéve az öltözkét, természetesen.

– Át tudsz menni rajta?

– Nem tudom, soha nem próbáltam.

– Akkor próbáld meg most! – javasolta Leslie.

James nem akarta megengedni, hogy átmenjek rajta.

– Hogy érted azt, hogy... *szellem*? James August Peregrin Pimplebottomot, Hardsdale tizennegyedik grófjának örökösét nem lehet csak úgy sértegetni. Még kislányoknak sem.

A legtöbb szellemhez hasonlóan ő sem akarta tudomásul venni, hogy nem ember többé. Hiába igyekezett, sehogyan sem emlékezett rá, hogy meghalt volna. Már öt éve ismertük egymást, azóta, hogy először betettem a lábamat a Saint Lennox Gimnáziumba. Jamesnek viszont úgy tűnt, alig pár napja történt csak, hogy a klubban kártyázott a barátaival, ahol lovakról, szépségflastromokról és parókákról társalogtak. (Ő szépségflastromot és parókát is viselt, az utóbbi egyébként nem is nézett ki olyan rosszul.) Azt, hogy ismeretségünk kezdete óta én húsz centivel magasabb lettem, fogszabályzót kaptam és mellem nőttek, majd végül megszabadultam a fogszabályzótól, szándékosan figyelmen kívül hagyta. Mint ahogyan azt a tényt is, hogy az apja palotájába réges-régen magániskola költözött, és az épületet felszerelték vezetékes vízzel, elektromos árammal és központi fűtéssel. Az egyetlen dolog, ami a jelek szerint időről időre feltűnt neki, az iskolai egyenruhánk szoknyájának hossza volt. Az ő idejében nyilvánvalóan ritkaságszámba ment a fedetlen női vádli és boka.

– Nem igazán udvarias magatartás egy hölgy részéről, ha nem üdvözlöl egy rangban felette álló urat, Miss Gwendolyn – kiáltotta most is, újfent vérig sértve, amiért nem szenteltem neki kellő figyelmet.

– Bocsáss meg! Sietünk – mondtam.

– Ha esetleg valamiben segíthetek, természetesen állok rendelkezésedre. – James megigazgatta a ruhája ujjára varrt csipkét.

– Nem, köszönöm. Sietnünk kell haza. – Mintha James legalábbis a segítségünkre lehetett volna! Még egy ajtót sem volt képes kinyitni. – Charlotte nem érzi jól magát.

– Ó, igazán nagyon sajnálom – mondta James, aki igencsak kedvelte Charlotte-ot. A „modortalan szeplőssel” ellentétben, ahogy Leslie-t nevezte, az unokatesómat kivételesen „bájosnak és elbűvölően kecsesnek” találta. Ma is tartogatott néhány csöpögös bókot a számára. – Kérlek, add át neki legszívélyesebb jókívánságaimat! És mondd meg neki, hogy ma is elragadóan néz ki. Egy kicsit sápadt, de búbajos, akár egy tündér.

– Átadom.

– Abbahagyhatnád már a képzeletbeli barátoddal való társalgást! – vetette oda Charlotte. – Különben még a végén a bolondok házában kötsz ki.

Oké, akkor *nem* adom át neki. Már így is elég beképzelt.

– James nem képzeletbeli, csak láthatatlan. A kettő nem ugyanaz!

– Ha te mondod – hagyta rám Charlotte. Glenda nénikém-mel úgy vélték, csak azért találtam ki Jamest és a többi kísértetet, hogy felhívjam magamra a figyelmet. Már bántam, hogy valaha egy szóval is említettem nekik a szellemsztorikat. Kisgyerekként azonban el sem tudtam volna képzelni, hogy senki-nek se beszéljek az életre kelt vízköpő szörnyekről, akik a szemem láttára másztak le az épületek homlokzatáról, hogy ronda grimaszokkal ijesztgessenek. A vízköpők még valamelyest szórazótatóak voltak, de találkoztam rajtuk kívül rémisztő külsejű, sötét kísértetekkel is, akiktől rettegetem. Beletelt néhány évbe,

mire felfogtam, hogy a szellemek nem árthatnak az embereknek. Az egyedüli dolog, amire tényleg képesek, az az ijesztgetés.

James természetesen senkit sem ijesztgetett. Ő teljesen ártalmatlan volt.

– Leslie szerint talán nem is olyan rossz, hogy James fiatalon halt meg. A Pimplebottom névvel valószínűleg kevés esélye lett volna megőszülni – jegyeztem meg, miután meggyőződtem róla, hogy James már nem hallhat minket. – Úgy értem, ki venne fel önként a *Ragyáspopsi* nevet?

Charlotte a szemét forgatta.

– Mindenesetre nem néz ki rosszul – folytattam. – És dús-gazdag, már ha hihetünk neki. Egyedül az a szokása zavar, hogy folyton az orra elé tart egy parfümmel átitatott csipkés zsebkendőt. Nem valami férfias.

– Milyen kár, hogy rajtad kívül senki nem csodálhatja meg! – sóhajtott fel Charlotte.

Ezt én is sajnáltam.

– És mekkora butaság, hogy a családon kívül is kikotyogod a furcsaságaidat! – tette hozzá.

Na, ez megint egy tipikus Charlotte-féle gúnyos megjegyzés volt. Meg akart vele bántani, és sajnos sikerült is.

– Én nem vagyok furcsa!

– Dehogynem!

– Ezt épp te mondd, te *génhordozó*!

– Én legalább nem fecsegetem ki fünek-fának – vágott vissza Charlotte. – Te viszont olyan vagy, mint az a dilinyós Maddy nénikénk. Ő még a tejesembernek is mesél a látomásairól.

– Közönséges vagy!

– Te meg naiv!

Civakodva szeltük át az előcsarnokot, elmasíroztunk a ház-
mester üvegbódéja mellett, ki az iskolaudvarra. Fújt a szél, és
olyan sötét volt az ég, mintha bármelyik pillanatban elered-
hetne az eső. Már bántam, hogy nem mentünk vissza mégis a
holmijainkért. Jól jött volna egy kabát.

– Sajnálom, hogy Maddy nénihez hasonlítottalak – szólalt
meg Charlotte kissé megtörten. – Azt hiszem, mégis izgulok
egy kicsit.

Őszintén meglepődtem. Máskor soha nem kért bocsánatot.

– Megértem – feleltem gyorsan. A tudtára akartam adni, hogy
értékelem a bocsánatkérését. Valójában szó sem volt megértés-
ről. Az ő helyében én nemcsak izgultam volna, hanem egye-
nesen reszkettem volna a félelemtől, legalább annyira, mint
amikor fogorvoshoz készülök.

– Egyébként pedig kedvelem Maddy nénit. – Ez igaz is volt.
Lehet, hogy Maddy néni időnként kicsit bőbeszédű volt, és haj-
lott rá, hogy mindent négyszer mondjon el, de ez a különcsége
még mindig ezerszer jobban tetszett, mint a többiek titokzatos-
kodó nyüzsgése. Ráadásul Maddy nénitől mindig kaptunk cit-
romos cukorkát.

Charlotte-ot nyilvánvalóan nem hatották meg a cukorkák.

Átmentünk az úton, és a járdán siettünk tovább.

– Ne bámulj már folyton! – csattant fel Charlotte. – Észre fo-
god venni, ha eltűnők. Akkor majd odarajzolod a krétával azt a
hülye keresztet, és hazarohansz. De nem fog megtörténni. Ma
biztosan nem.

– De hát ezt nem tudhatod! Kíváncsi vagy, hol fogsz landol-
ni? Úgy értem, hogy mikor?

– Természetesen – válaszolta Charlotte.

– Remélhetőleg nem az 1664-es nagy tűzvész idején.

– A londoni nagy tűzvész 1666-ban volt – torkolt le Charlotte. – Ezt tényleg nem nehéz megjegyezni. Ráadásul a városnak ez a része addigra még nem épült be, vagyis nem is volt mi-nek égnie.

Említettem már, hogy Charlotte becenevei közé tartozott a „Poényilkos” és az „Okostojás” is?

Nem hagytam ám annyiban! Lehet, hogy gonosz dolog volt, de szerettem volna, ha legalább néhány másodpercre leradírozhatom az arcáról azt az idióta vigyort. – Ezek az iskolai egyenruhák valószínűleg úgy égne-
nek, mint a szalma – jegyeztem meg nyomatékosan.

– Tudnám, mit kell tennem – felelte Charlotte kurtán, anélkül, hogy a mosoly lehervadt volna a szájáról.

Nem tehettem mást, csodáltam a hidegvéréért. Engem rettegéssel töltött volna el már a puszta gondolata is annak, hogy egyszer csak a múltban találom magam.

Régen mindig minden sokkal rémesebb volt. Folyton hábo-rúk dúltak, himlő és pestis pusztított, ha pedig az ember valami rosszat mondott, azonnal a máglyára vetették boszorkányságért. Ráadásul akkoriban még csak pottyantós vécé létezett, mindenki bolhás volt, és reggelente az emberek az ablakon borították ki éjjeliedényük tartalmát, mit sem törődve azzal, hogy jár-e épp valaki az ablak alatt.

Charlotte-ot egész életében arra készítették fel, hogy képes legyen eligazodni a múltban. Soha nem volt ideje játékra, sem barátnőkre, sem bevásárlásra, mozira vagy fiúkra. Ehelyett tánc-órákat vett, vívni és lovagolni tanult, különórára járt idegen nyelvekből és történelemből. Tavaly óta ráadásul minden szerda

délután elment valahová Lady Aristával és Glenda nénikémmel, és csak késő este jöttek haza. Ezt „misztériumórának” nevezték. De a misztériumok mibenlétéről senki nem akart felvilágosítani bennünket, legkevésbé maga Charlotte.

– Ez titok. – Ez volt valószínűleg az első mondat, amelyet életében kimondott. A második pedig: – Nektek ehhez semmi közötök.

Leslie mindig azt mondta, hogy a mi családukban valószínűleg több a titok, mint a brit titkosszolgálatnál és az MI 6-nál együttvéve. Könnyen lehet, hogy igaza volt.

Normális esetben busszal mentünk haza az iskolából. A 8-as busz a Berkeley Square-en állt meg, onnan pedig már nem laktunk messze. Aznap viszont gyalog tettük meg a négy megállónyi utat, ahogy Glenda néni meghagyta. Mindvégig készenlétben tartottam a krétát, de Charlotte mégsem vált levegővé.

Amikor végre felkecmeregtünk az ajtónkhoz vezető lépcsőn, majdnem csalódott voltam. Itt ugyanis az én szerepem a történetben véget ért. Ezen a ponton már a nagymamám vette kezébe az ügyet.

Megrángattam Charlotte ruhájának ujját. – Nézd csak! Már megint itt van az a fekete ruhás férfi.

– Na és? – Charlotte még csak körül sem nézett. A férfi odaát ácsorgott a 18-as számú ház bejáratánál. Most is fekete vihar-kabátot viselt, mint mindig, és kalapját mélyen az arcába húzta. Először azt hittem, ő is csak szellem, amíg rá nem jöttem, hogy a testvéreim és Leslie is látják.

Már hónapok óta figyelte a házunkat, szinte éjjel-nappal. Lehetséges, hogy többen váltották egymást, csak tökéletesen

egyformák voltak. Többször is vitatkoztunk azon, vajon kémkedő betörőkkel, magándetektívekkel vagy valami gonosz varázslóval van-e dolgunk. Caroline húgom szilárdan meg volt győződve az utóbbiról. Kilencéves volt, és imádta a gonosz varázslókról és jó tündérekről szóló meséket. Az öcsém, Nick, tizenkét éves volt, és ki nem állhatta a varázslós tündérmeséket, ezért ő inkább a kémkedő betörőkre tippelt. Leslie és én a magándetektívekre voksoltunk.

Valahányszor átmentünk az utca túloldalára, hogy közelebb-ről is szemügyre vegyük, a férfi vagy bement a házba, vagy beszállt az út szélén parkoló fekete Bentleybe, és elrobogott.

– Ez egy varázsautó – jelentette ki Caroline. – Amikor senki nem néz oda, hollóvá változik. A varázsló pedig aprócska manóvá, és a holló hátán elrepül.

Nick minden eshetőségre készen felírta a Bentley rendszámát. – Bár a betörést követően biztosan átfestik majd az autót, és másik rendszámtáblát szerelnek fel rá – mondta.

A felnőttek úgy tettek, mintha semmi gyanúsat nem látnának abban, hogy éjjel-nappal egy fekete ruhás férfi figyeli a családunkat.

Charlotte ugyanezen az állásponton volt. – Mi az ördögért csináltok olyan nagy ügyet abból a szerencsétlen emberből!? Egyszerűen csak ott szeret cigarettázni. Ez minden.

– Na, persze! – Ennél még az elvarázsolt hollós mesét is könnyebben elhittem.

Eleredt az eső. Még jó, hogy nem korábban.

– Érzel legalább valami szédülésfélét? – kérdeztem reménykedve, miközben arra vártunk, hogy valaki ajtót nyisson. Lakáskulcsunk ugyanis nem volt.

– Ne idegeskedj már! – csattant fel Charlotte. – Majd megtörténik, amikor eljön az ideje.

Mr. Bernhard nyitott ajtót, akiről Leslie azt állította, hogy a komornyikunk. Jelenlétét egyúttal végső bizonyítéknak tekintette arra nézve, hogy majdnem olyan gazdagok vagyunk, mint maga a királynő vagy épp Madonna. Nem tudtam pontosan, milyen szerepet tölt be Mr. Bernhard a családunkban. Anyukám szerint ő volt „a nagymama jobbkeze”, a nagymama pedig „a család régi barátjaként” emlegette. Nekünk, gyerekeknek, egyszerűen csak „Lady Arista titokzatos inasa” volt.

Amint megpillantott bennünket, felvonta a szemöldökét.

– Üdv, Mr. Bernhard! – mondtam. – Borzalmas időnk van, nemdebár?

– Abszolúte borzalmas. – Horgas orrával és kerek, aranykeretes szemüvege mögött megbúvó barna szemével Mr. Bernhardtól mindig egy bagoly jutott az eszembe, pontosabban egy uhu.

– Nem árt, ha az ember kabátot vesz, mielőtt elhagyja a házat.

– Hát... igen, határozottan nem árt – feleltem.

– Hol van Lady Arista? – kérdezte Charlotte. Az unokahúgom soha nem viselkedett különösebben udvariasan Mr. Bernhardtal. Talán mert velünk, többiekkel ellentétben már gyermekként sem tisztelte az idős szolgálót. Pedig Mr. Bernhardtnek volt egy különleges képessége, amely igen nagy tiszteletet parancsolt: a ház bármely pontján képes volt gyakorlatilag a semmiből megjelenni az ember háta mögött, és olyan halkán settenkedett, mint egy macska. Semmi nem kerülte el a figyelmét: a nap minden egyes percében jelen volt. Mindenhol.

Mr. Bernhard már akkor nálunk lakott, amikor én még meg sem születtem, sőt anyukám szerint már az ő kislánykorában

is a családnál szolgált. Mr. Bernhard tehát feltehetőleg egyidős volt Lady Aristával, még ha ez nem is látszott rajta. A második emeleten volt a szobája, ahová az első emeletről külön folyosó és lépcső vezetett felfelé. Nekünk még a folyosóra sem volt szabad betenni a lábunkat.

Az öcsém azt állította, hogy Mr. Bernhard csapóajtókat és hasonló csapdákat állított fel, hogy távol tartsa a nemkívánatos látogatókat. Bizonyítéka persze nem volt rá. Soha egyikünk sem merészkedett arrafelé.

– Mr. Bernhardnak szüksége van egy kis magányra – mondogatta Lady Arista mindig.

– Igen, igen – helyeselt olyankor Anya. – Az nekünk is jól jönne. – De ezt mindig olyan halkán tette hozzá, hogy Lady Arista meg sem hallotta.

– A nagymamája a zeneszalomban van – tájékoztatta Mr. Bernhard Charlotte-ot.

– Köszönöm. – Charlotte faképnél hagyott bennünket, és felrohant a lépcsőn. A zeneszalon az első emeleten volt, és senki nem tudta, honnan kapta a nevét. Még egy árva zongora sem állt benne.

Mindenesetre ez a helyiség volt Lady Arista és Maddy néni kedvenc tartózkodóhelye. Levegőjében az ibolya illata és Lady Arista cigarillóinak füstje keveredett. A szobát csak nagy ritkán szellőztették. Ha sokáig kellett odabent lennem, mindig elálmosodtam.

Mr. Bernhard bezárta a bejárati ajtót, de előtte még vetettem egy gyors pillantást az utca túloldalára. A kalapos férfi most is ott volt. Vajon csak képzelődtem, vagy tényleg felemelte a kezét, mintha valakinek integetne? Talán Mr. Bernhardnak? Vagy né tán nekem?

Az ajtó bezárult, én pedig nem jutottam semmilyen következtetésre, mivel minden átmenet nélkül hirtelen visszatért a gyomromba az a furcsa hullámvasutas érzés. A világ elhomályosult előttem. A térdem rogyadozott, és meg kellett támaszkodnom a falnál, hogy el ne essek.

A következő pillanatban azonban már el is múlt a rosszullét.

A szívem örülten kalapált. Valami nem stimmel velem. Az ember nem kezd el két órán belül kétszer is szédülni anélkül, hogy felszállt volna a hullámvasútra.

Kivéve, ha... dehogy, ostobaság! Valószínűleg csak túl gyorsan nőök. Vagy lehetséges, hogy... talán... agytumorom van? Vagy egyszerűen csak éhes vagyok.

Igen, ez lehet az oka. Reggel óta nem ettem semmit. Hiszen az ebéd a blúzomon landolt. Megkönnyebbülten sóhajtottam fel.

Ekkor vettem csak észre, hogy Mr. Bernhard engem mustrál a bagolyszemével.

– Hopplá! – mondta jókora késéssel.

Éreztem, ahogy elvörösödöm. – Akkor én megyek is... megcsinálok a házi feladatomat – mormoltam magam elé.

Mr. Bernhard közömbös arckifejezéssel bólintott.

Az Őrzők krónikái
1994. október 10.

Visszatértem Durhamből, ahol meglátogattam Lord Montrose legfiatalabb lányát, Grace Shepherdöt, aki legnagyobb meglepetésünkre már tegnapelőtt világra hozta kislányát. Mindannyian örülünk Gwendolyn Sophie Elizabeth Shepherd születésének (2460 g, 52 cm).

Anya és gyermeke jó egészségnek örvend. Szívből gratulálunk Nagymesterünknek ötödik unokájához.

(Jelentette: Thomas George, Belső Kör)

2

Leslie „előkelő palotának” nevezte a házunkat a sok szoba, festmény, faburkolat és antik tárgy miatt. A falak mögött titkos folyosót sejtett, és úgy vélte, minden szekrényünkben lapul legalább egy rejtett fiók. Amikor még kisebbek voltunk, valahányszor eljött hozzánk, felfedezőútra indultam vele a házunkban. Szigorúan megtiltották ugyan, hogy mindenbe beleüssük az orrunkat, de ez csak még izgalmasabbá tette a kalandot. Egyre rafináltabb terveket eszeltünk ki, nehogy rajtakapjanak bennünket. Idővel találtunk is néhány titkos fiókot, sőt, még egy rejtekajtót is. Az átjáró a lépcsőházban rejtőzött egy olajfestmény mögött, amely egy ádáz tekintetű, kövér, szakállas embert ábrázolt a lován, kezében kivont karddal.

Mint később Maddy nénitől megtudtam, a haragos ember nem volt más, mint az üküküküküknagybácsikám, Hugh – vörös szőrű kancáján. Utóbbi a Kövér Annie névre hallgatott. Igaz, hogy a festmény mögött rejlő titkos járat csak a néhány lépcsőfokkal lejjebb nyíló fürdőszobába vezetett, de valahogy mégis rendkívül titokzatos volt.

– Milyen szerencsés vagy, hogy itt lakhatsz! – mondogatta Leslie.

Én inkább Leslie-t tartottam szerencsésnek. North Kensington egy hangulatos kis sorházában lakott az anyukájával, az apukájával és a Bertie nevű bozontos szőrű kutyájukkal. Ott bezzeg nem voltak titkok, sem furcsa inas, sem idegesítő rokonok.

Anya azt mesélte, hogy régebben mi is ilyen házban laktunk, ő, apa, a testvéreim és én. Egy kis házban éltünk, az észak-angliai Durhamben. Azután apa meghalt. A húgom még csak fél éves volt, és Anya Londonba költözött velünk, valószínűleg azért, hogy ne érezze magát egyedül. Az is lehet, hogy nem tudott volna eltartani bennünket.

Anya ebben a házban nőtt fel a testvéreivel – Glendával és Harryvel – együtt. Egyedül Harry bácsikám költözött el Londonból, és Gloucestershire-ben élt a feleségével.

Amikor ideköltöztünk, először nekem is úgy tűnt, mintha valóságos palotába érkeztem volna. De ha az embernek egy nagy családdal kell osztoznia a palotán, bizonyos idő elteltével már nem is lelkesedik érte annyira. Főleg azért, mert volt egy csomó teljesen felesleges helyiség benne, mint például a bálterem a földszinten, amely a ház területének jelentős részét elfoglalta.

Itt tök jól lehetett volna görkorizni, de sajnos nem engedték meg. A terem gyönyörű volt: magas ablakok, stukkómennyezet, csillárok; de sajnos egész eddigi életemben egyetlen bált, ünnepséget, de még partit sem tartottak itt.

A báltermet kizárólag Charlotte táncóráinak és vívóedzéseinak tartották fenn. A zenekar számára épült karzat, ahová lépcső vezetett fel az előcsarnokból, tökéletesen felesleges volt. Csak Caroline és a barátnői bújócskáztak időnként a lépcső alatti sötét zugokban.

Az első emeleten volt a már említett zeneszalón, továbbá Lady Arista és Maddy néni szobái, az emeleti fürdőszoba (ahová a titkos ajtón át lehetett bejutni) és az étkező, ahol minden este pontban fél nyolckor vacsorára gyűlt össze a család. Az étkező és az alatta elhelyezkedő konyha között volt egy régimódi étellift, amivel Nick és Caroline időnként fel- és leeresztette egymást. Bár természetesen ez is szigorúan tilos volt. Korábban mi is folyton ezt játszottuk Leslie-vel, de már sajnos nem férünk bele.

A második emeleten volt Mr. Bernhard lakása, megboldogult nagyapám – Lord Montrose – dolgozószobája és egy hatalmas könyvtár. Ezen az emeleten lakott Charlotte is, egy sarokszobában, amelyhez még erkély is tartozott. Charlotte előszeretettel dicsekedett vele. Az anyukája ugyanezen a szinten kapott egy szalont és egy hálószobát, utcára néző ablakkal.

Glenda néni már régen elvált Charlotte apjától, aki második feleségével valahol Kentben élt. Ezért aztán Mr. Bernhardon kívül nem lakott más férfi a házban, kivéve, ha az öcsémet is annak számítjuk. Háziállataink sem voltak, bármennyire könnyörögtünk értük. Lady Arista nem szerette az állatokat, Glenda néni pedig minden szőrös dologra allergiás volt.

Anyukámmal és a testvéreimmel a harmadik emeleten lakunk, a tetőtérben, ahol sok helyen ferde volt ugyan a fal, de volt két kis erkélyünk is. Mindenki külön szobát kapott, és Charlotte mindig irigykedett a tágas fürdőszobánkra, mert a második emeleti fürdőszobának egyáltalán nem voltak ablakai, a miénknek pedig kettő is volt. Azért is nagyon szerettem ezt az emeletet, mert Anya, Nick, Caroline és én itt végre magunkban lehettünk, ami ebben az örültek házában néha igazán megnyugtató érzésnek bizonyult.

A harmadik emelet egyedüli hátrányának az számított, hogy átkozottul messze volt a konyhától. Ez az apró hátulütő ismét kellemetlenül érintett, amikor felértem a szobámba. Legalább egy almát magammal hozhattam volna. Így most be kellett érnem a vésztartalék keksszel, amelyet anyukám a szekrényben tartott.

Annyira féltem, hogy visszatér a szédülés, hogy egymás után megettem tizenegy kekszet. Levettem a cipőmet és a kabátomat, ledobtam magam a varrósobában a díványra, és kinyújtóztam.

Ma valahogy minden olyan furcsa volt. Úgy értem, még a szokásosnál is furcsább.

Csak délután két óra volt. Legalább két és fél órának kell még eltelnie, hogy felhívhassam Leslie-t, és megbeszélhessem vele a problémáimat. Általában a testvéreim sem értek haza négy előtt az iskolából, anya pedig mindig csak öt körül végzett a munkahelyén. Máskor szerettem egyedül lenni a lakásban. Nyugodtan megfürödhettem anélkül, hogy kopogtattak volna a fürdőszoba ajtaján, mert valakinek sürgősen vécéznie kellett. Felhangosíthattam a rádiót, és hangosan énekelhettem anélkül, hogy bárki kinevetett volna. Azt nézhettem a tévében, amit akartam, és senki sem kezdett nyafogni, hogy „de mindjárt kezdődik a Spongya Bob!”.

Ma viszont semmi efféléhez nem fűlt a fogam. Még csak szunyókálni sem volt kedvem. Épp ellenkezőleg: a dívány, amelyen máskor tökéletes biztonságban éreztem magam, most ingatag tutajhoz hasonlított a sebes sodrású folyóban. Attól féltem, velem együtt elúszik, amint becsukom a szemem.

Hogy eltereljem a gondolataimat, felálltam, és elkezdtem egy kis rendet rakni a varrósobában. Nem hivatalosan ez a helyiség

volt a nappalink, mert szerencsére sem a nagymamámnak, sem a nénikémnek nem volt szokásuk varrni, ezért csak igen ritkán jöttek fel a harmadikra. Varrógép sem volt itt, csak egy szűk lépcsőfeljáró, amelyen a tetőre lehetett feljutni. Bár a lépcsőt csak a kéményseprőnek lett volna szabad használnia, Leslie és én imádtunk a tetőn üldögelni. Gyönyörű kilátás nyílt a városra, és jobb helyet ki sem lehetett volna találni a bizalmas cseverészésre. (Például a fiúkról és arról, hogy egyetlenegy fiút sem ismerünk, akibe érdemes lenne belezúgni.)

Persze kissé veszélyes volt felmenni a tetőre, mivel odafent nem volt korlát, csupán egy térdig érő, galvanizált vasból készült díszrács. De hát nem is arra találták ki ezt a helyet, hogy az ember itt gyakorolja a távolugrást, vagy addig táncoljon, míg le nem zuhan. A tetőre vezető ajtó kulcsa egy rózsamintás cukortartó dobozkában lapult, a szekrényben. Senki sem tudta a családban, hogy ismerem a kulcs rejtekhelyét, különben bizonyára elszabadult volna a pokol. Ezért nagyon vigyáztam, hogy senki se vegye észre, amikor felosonok a tetőre. Odafent kiválóan lehetett napozni, piknikezni vagy egyszerűen csak el lehetett bújni, ha az embernek nyugalomra volt szüksége. Ami, ahogy már említettem, gyakran előfordult. Csak épp nem most.

Összehajtottam a gyapjútakarókat, lesöpörgettem a keksz-morzsákat a díványról, felráztam a díszpárnákat, és visszapakoltam a szanaszét heverő sakkfigurákat a dobozukba. Még az azáleát is megöntöztem, amely a szoba sarkában álló szekreteren árválkodott egy cserépben, sőt, még a dohányzóasztalt is letörölgettem egy nedves ruhával. Végül tanácstalanul néztem körül a makulátlanul tiszta szobában. Mindössze tíz perc telt el, és én még magányosabbnak éreztem magam, mint korábban.

Vajon Charlotte-ot megint elfogta a szédülés odalent a zenezsalonban? Tulajdonképpen mi történik, ha az ember egy 21. századi mayfairi¹ ház első emeletéről – mondjuk – a 15. századi Mayfairbe ugrik, amikor azon a helyen még egyáltalán nem, vagy csak elvétve álltak házak? Olyankor a levegőben landol, és hét méter magasból lepottyan a földre? Netalán épp egy hangyaboly kellős közepébe? Szegény Charlotte! De az is lehet, hogy azon a bizonyos misztikus misztériumórán még repülni is megtanították.

Apropó misztérium: egyszerre eszembe jutott valami, amivel lefoglalhatnám magam. Átmentem Anya szobájába, és lenéztem az utcára. A 18-as számú ház bejáratánál még mindig ott ácsorgott a fekete ruhás férfi. Odafentről csak a lábai látszottak, és a viharkabátjának egy darabja. Még soha nem tűnt fel, milyen mélyen van az utca a harmadik emelethez képest. Csak úgy, a tréfa kedvéért kiszámoltam, hány méterre lakunk a föld szintjétől.

Túl lehet élni egyáltalán, ha az ember tizennégy méter magasságból lezuhan? Hát, talán igen, ha szerencséje van, és valami mocsaras lápvidéken landol. Állítólag egykor egész London egy nagy lápvidék volt, legalábbis a földrajztanárnőnk, Mrs. Counter szerint. A láp jó dolog, legalább puhára esik az ember, bár nem sokkal később borzalmas rettegés és kínok közepette egész biztosan belefullad a mocsárba.

Nagyot nyeltem. Kísérteties gondolatok gyötörtek. Hogy ne kelljen tovább egyedül lennem, úgy döntöttem, meglátogatom a rokonaimat a zenezsalonban. Természetesen számoltam az

¹ Mayfair London egyik városrésze a Westminster negyeden belül. (*A ford.*)

eshetőséggel, hogy épp szigorúan titkos megbeszélést folytatnak, és nyomban kiküldenek.

Amikor beléptem, Maddy nénikém kedvenc foteljében üldögélt az ablaknál. Charlotte a másik ablaknál állt, és hátsójával a *Louis-quatorze* stílusú íróasztalnak támaszkodott, amelynek színpompás, lakkozott és aranyozott felületét szigorúan tilos volt bármely testrészünkkel is megérintenünk. (Számomra még most is felfoghatatlan, hogy valami, ami olyan bűn ronda, mint az az íróasztal, egyúttal annyira értékes is legyen, ahogy azt Lady Arista folyton hangoztatta. Még titkos rekeszei sem voltak, erre Leslie-vel már évekkel korábban rájöttünk.) Charlotte időközben átöltözött, és az iskolai egyenruha helyett egy sötétkék ruha volt rajta, amely úgy nézett ki, mintha egy hálóing, egy fürdőköpeny és egy apácaruha keveréke lett volna.

– Még itt vagyok, amint látod – mondta.

– Ez... jó – feleltem, miközben igyekeztem nem túl rémülten bámulni a ruhát.

– Ez elviselhetetlen! – közölte Glenda néni, aki fel-alá járkált a két ablak között. Charlotte-hoz hasonlóan ő is magas volt és vékony. Fején hosszú fürtökből álló, élénkörös hajkorona díszelgett. Az anyukámnak is ugyanilyen haja volt, és valamikor a nagymamám is vörös volt, mielőtt megöszült volna. Caroline és Nick is örökölte a családi hajszínt. Csak az én hajam volt sötét és egyenes szálú, mint az apámé.

Korábban én is vörös hajra vágytam, de Leslie végül meggyőzött, hogy fekete hajam bájos kontrasztot képez kék szememmel és világos arcbőrömmel. Leslie még azt is sikeresen bebeszélte nekem, hogy a halántékomon sötétlő félhold alakú anyajegy –

amelyet Glenda néni mindig „fura banánnak” nevezett – titokzatos és különleges látványt kelt. Az utóbbi időben már egészen szépnek találtam magam, nem utolsósorban hála a fogszabályzónak, amely megzabolázta a metszőfogaimat, és megszabadított nyúlszerű külsőmtől. Bár természetesen korántsem voltam még olyan „bájos és elbűvölő”, mint a drága Charlotte – hogy James szavaival éljek. Ó, bárcsak látná most ebben a zsákruhában!

– Gwendolyn, angyalom, kérsz egy citromos cukorkát? – Maddy néni megpaskolta maga mellett a zsámolyt. – Ül ide hozzám, és tereld el egy kicsit a figyelmemet! Glenda az idegeimre megy a szaladgálásával.

– Neked fogalmad sincs, mit érez ilyenkor egy anya, Maddy néni! – panaszkolta Glenda néni.

– Nem. Arról valóban fogalmam sincs – sóhajtott fel Maddy néni, aki a nagyapám húga volt, és soha életében nem ment férjhez. Gömbölyded, alacsony termetű asszony volt, vidám, gyermekien kék szemekkel és aranyszőkére festett hajkoronával, amelyben nem is oly ritkán benne felejtett egy-egy hajcsavarót.

– Hol van Lady Arista? – kérdeztem, és vettem egy cukorkát.

– A szomszéd szobában telefonál – világosított fel Maddy néni. – De olyan halkán, hogy sajnos egy szavát sem lehet érteni. Egyébként ez volt az utolsó doboz cukorkám. Nem hoznál még egy dobozzal a Selfridgesből?

– De, nagyon szívesen – válaszoltam.

Charlotte egyik lábáról a másikra állt, mire Glenda néni azonnal megfordult.

– Charlotte?

– Semmi – közölte a lánya.

Glenda néni összeszorította a száját.

– Nem kellene inkább a földszinten várakoznod? – kérdeztem segítőkészen Charlotte-tól. – Akkor nem esnél olyan mélyre.

– Nem kellene inkább befognod a szádat, amikor olyasmiről van szó, amiről fogalmad sincs? – kérdezett vissza Charlotte.

– Nos, Charlotte-nak pillanatnyilag valóban nincs szüksége ostoba megjegyzésekre – korholt Glenda néni.

Már kezdtem bánni, hogy lejöttem.

– A génhordozó első alkalommal soha nem ugrik vissza százötven évnél többet az időben – magyarázta Maddy néni kedvesen. – Ez a ház 1781-ben épült, tehát itt, a zeneszalomban Charlotte teljes biztonságban van. Legfeljebb néhány muzsikáló hölgyet ijesztene meg.

– Ebben a ruhában biztosan – mondtam olyan halkan, hogy csak a nagy-nagynéném hallhatta meg. A néni felkuncogott.

Ekkor kicsapódott az ajtó, és Lady Arista vonult be a zeneszalomba. Most is úgy nézett ki, mint mindig: mintha karót nyelt volna. Egyszerre többet is. Egyet-egyét a két karjába meg a lábába, és egy harmadikat, amely középen összetartotta az egész testét. Ősz haját szorosan hátrafésülte, és a tarkóján kontyba tűzte, mint egy tánc- és illemtanár, aki nem ismeri a tréfát. – Már úton van értünk egy sofőr. De Villiers-ék a Temple² negyedben várnak minket. Amint Charlotte visszatér, beolvassák a kronográfbá.

Egy szót sem értettem az egészből.

– És ha ma meg sem történik? – kérdezte idegesen Charlotte.

– Charlotte, drágám, hiszen ma már háromszor tört rád a széldülés – mondta Glenda néni.

² Temple: a templomos lovagok egykori rendházának területe, a londoni jogászgyűléshely, ügyvédi irodák, jogi könyvtárak, kamarák találhatók itt. (*A ford.*)

– Előbb vagy utóbb *megtörténik* – jelentette ki nyomatékosan Lady Arista. – Induljunk! A sofőr bármelyik pillanatban itt lehet.

Glenda néni belekarolt Charlotte-ba, és Lady Aristával együtt elhagyták a helyiséget. Amikor bezárult mögöttük az ajtó, Maddy néniel egymásra meredtünk.

– Az embernek olykor az a benyomása támad, mintha levegőnek néznék, nem igaz? – kérdezte Maddy néni. – Legalább egy „viszlát” vagy „szia” jólesne olykor. Nem is beszélve az afféle bölcs kérdésekről, mint *„Kedves Maddy, nem volt véletlenül látomásod az utóbbi időben, ami esetleg a segítségünkre lehetne?”*

– Miért? Volt?

– Nem – felelte Maddy néni. – Hála istennek nem volt. A látomásaim után mindig olyan borzasztóan megéhezem, és már így is túl kövér vagyok.

– Kik azok a de Villiers-ék? – kérdeztem.

– Egy rakás arrogáns jampec, ha engem kérdezel – mondta Maddy néni. – Mindannyian ügyvédek vagy bankárok. Övéké a de Villiers Magánbank a városközpontban. Náluk vezetjük a bankszámláinkat.

Ez igazán nem hangzott túl misztikusan.

– És mi közük van azoknak az embereknek Charlotte-hoz?

– Mondjuk úgy: hasonló problémáik vannak, mint nekünk.

– Miféle problémáik? – Vajon nekik is egy fedél alatt kell élniük egy zsarnokoskodó nagymamával, egy bestiális nagynénivel és egy beképzelt unokahúggal?

– Az időutazásért felelős gén – magyarázta Maddy néni. – A de Villiers családban férfiágon öröklődik.

– Tehát nekik is van egy Charlotte-juk?
– Igen, csak ő nem lány. Gideonnak hívják, ha jól tudom.
– És ő is arra vár, hogy rátörjön az első rosszullét?
– Nem, ő már túl van rajta. Két évvel idősebb Charlotte-nál.
– Ez azt jelenti, hogy ő már két éve vígan ugrándozik ide-oda az időben?

– Feltehetőleg igen.

Igyekeztem hozzáilleszteni a frissen szerzett információkat ahhoz a kevéshez, amit eddig tudtam. Mivel azonban Maddy néni hihetetlenül beszédes kedvében volt, csak néhány másodpercig töprengtem. – És mi az a kroni... krono...?

– Kronográf – helyesbített Maddy néni, és kék gülüszemét fontoskodva kidüllesztette. – Az egy olyan szerkezet, amellyel a génhordozókat – de csakis őket! – el lehet küldeni egy előre meghatározott korba. A vérrel van összefüggésben.

– Egy *időgép*? – És vérrel tankolják fel? Te jó ég!

Maddy néni megvonta a vállát. – Fogalmam sincs, hogyan működik. Elfelejtet, hogy én is csak annyit tudok, amennyit véletlenül meghallok, miközben itt üldögelek, és úgy teszek, mintha kettőig sem tudnék számolni. Ezek mind borzasztóan titkos dolgok.

– Igen. És nagyon bonyolultak is – feleltem. – Honnan lehet egyáltalán tudni, hogy Charlotte örökölte a gént? És miért éppen ő örökölte, és nem például... mondjuk... *te*?

– Én nem örökölhettem, hál' istennek – felelte Maddy néni. – Igaz ugyan, hogy mi Montrose-ok mindig is fura figurák voltunk, de a gén csak később, a nagymamádnak köszönhetően került a családba. Mert hát a bátyámnak feltétlenül őt kellett elvennie feleségül. – Maddy néni elvigyorodott.

Maddy néni ugyanis megboldogult Lucas nagyapám húga volt. Mivel neki nem volt férje, már fiatalon odaköltözött a nagyapámhoz, hogy vezesse a háztartását. – Lucas és Lady Arista esküvője után hallottam életemben először erről a génről. Charlotte örökösödési vonalán az utolsó génhordozó egy Margret Tilney nevű hölgy volt, aki nem más, mint Arista nagymamád nagymamája.

– És Charlotte ettől a Margrettől örökölte a gént?

– Ó, nem! Közben ott volt még Lucy is. Szegény kislány!

– Miféle Lucy?

– Az unokatestvéred, Lucy. Harry legidősebb lánya.

– Ó! Tehát az a Lucy. – A nagybátyám, Harry, aki Gloucestershire-ben élt, jóval idősebb volt Glendánál és Anyánál. David, a legfiatalabb gyereke, huszonnyolc éves volt, és a British Airwaysnél dolgozott pilótaként. Ami sajnós nem jelentette azt, hogy olcsóbban juthattunk repülőjegyekhez. És Janetnek, a középőnek, már gyerekei voltak, még hozzá két kis ördögfióka: Poppy és Daisy. Lucyval, a legidősebb testvérrel viszont még sohasem találkoztam. Nem is tudtam róla túlságosan sokat. A többiek általában mélyen hallgattak Lucyről. Ő volt ugyanis a Montrose család fekete báránya. Tizenhét évesen lelépett otthonról, és azóta sem hallatott magáról.

– Lucy tehát génhordozó?

– Úgy ám! – felelte Maddy néni jelentősegteljesen. – Elszabadult a pokol, amikor Lucy eltűnt. A nagymamád kis híján szívinfarktust kapott. Rettenetes botrány tört ki. – Maddy néni olyan hevesen rázta a fejét, hogy arany fürtjei teljesen összega-balyodtak.

– El tudom képzelni. – Már láttam is magam előtt, mi történne, ha Charlotte egyszer csak összepakolná a bőröndjét és lelépne.

– Nem, nem. El sem tudod képzelni! Hiszen fogalmad sincs, milyen drámai körülmények között tűnt el, és hogy az egészek mi köze volt ahhoz a fiúhoz... Gwendolyn! Vedd ki az ujjad a szádból! Undorító szokás!

– Bocsánat. – Észre sem vettem, hogy időközben rágcálni kezdtem a körmömet. – Csak az izgatottság miatt van. Annyi mindent nem értek...

– Ezzel én is pontosan így vagyok – biztosított Maddy néni. – Pedig már tizenöt éves korom óta hallgatom ezt a sok zagyvaságot. Legalább természetes érzésem van a rejtélyekhez. A Montrose család minden tagja szereti a titkokat. Ez mindig is így volt. Ha engem kérdezel, csakis ezért vette feleségül az a boldogtalan bátyám a nagynyádat. Semmi esetre sem az ellenállhatatlan bája vonzotta, az ugyanis soha nem volt neki. – Maddy néni belenyúlt a cukorkás dobozba, és felsóhajtott, amikor rádöbbsent, hogy üres. – Ó, Jézusom! Azt hiszem, teljesen cukorkafüggővé váltam!

– Gyorsan átszaladok a Selfridgesbe, és hozok egy dobozzal – ajánlottam.

– Te vagy az én legkedvesebb angyalom. És az is maradsz. Adj egy puszit, és vegyél fel kabátot! Odakint esik az eső. És soha többé ne rágd a körmöd! Hallod?

Mivel a kabátom még mindig az iskolai szekrényemben lógott, felvettem Anya virágmintás esőkabátját, és mikor kiléptem az ajtón, a fejemre húztam a kapucnit. A 18-as számú ház

bejáratánál álló férfi éppen rágyújtott. Egy hirtelen jött sugallatnak engedelmeskedve odaintettem neki, miközben leugráltam a lépcsőn.

Nem integetett vissza. Hát persze, hogy nem.

– Bunkó. – Futni kezdtem az Oxford Street felé. Szakadt az eső, mintha dézsából öntenék. Jobb lett volna, ha nem csak az esőkabátot veszem fel, hanem gumicsizmát is húzok. Kedvenc magnóliafám az utcasarkon szomorúan lógatta virágait. Mielőtt elértem volna a fáig, már három pocsolóba is beléptem. Amikor éppen egy negyediket akartam kikerülni, minden előzetes figyelmeztetés nélkül lerántott valami a lábamról. A gyomrom felfordult, és az utca szürke folyóvá mosódott össze a szemeim előtt.

Ex hoc momento pendet aeternitas.

(Ezen a pillanaton függ az örökkévalóság.)

Egy napóra felirata, Middle Temple, London.

A mikor a látásom végre kitisztult, egy veteránautó kanyarodott be éppen a sarkon, én pedig a járdán térdelve reszkettem.

Valami nem volt rendben az utcával. Másképp nézett ki, mint általában. Egyetlen másodperc alatt megváltozott minden.

Az eső elállt, viszont jeges szél fújt, és sokkal sötétebb volt, mint az előbb. Mintha egyetlen pillanat alatt leszállt volna az ég. A magnóliafán nem voltak sem virágok, sem levelek. Még abban sem voltam biztos, hogy ugyanazt a fát látom.

A fát körülvevő kerítésoszlopok hegyei aranyszínűre voltak festve. Meg mertem volna rá esküdni, hogy tegnap még feketék voltak.

Újabb oldtimer tűnt fel a kanyarban. Különös jármű volt, magas kerekekkel és világos küllőkkel. Végignéztem a járdán – a pocsolák eltűntek. És a közlekedési táblák is. Az aszfalt viszont egyenetlen és púpos volt, az utcai lámpák pedig egészen máshogy néztek ki, sárgás fényük alig ért el a legközelebbi ház bejáratáig.

Rossz előérzetem támadt, de még nem voltam rá felkészülve, hogy megengedjem magamnak a baljós gondolatot.

Tehát először is mély lélegzetet vettem. Utána még egyszer körülnéztem, ezúttal valamivel alaposabban.

Oké, ha jobban megnézzük, nem is változott meg annyi minden. A legtöbb ház tulajdonképpen ugyanúgy néz ki, mint mindig. Mégis – odébb eltűnt a teabolt, ahol Anya azt a finom *Prince of Wales* kekszet szokta venni, és amott azt a sarki házat a hatalmas oszlopokkal korábban még sose láttam.

Egy kalapos, fekete kabátos férfi kissé meglepetten ment el mellettem, de nem próbált megszólítani, felsegíteni meg pláne nem. Felálltam, és lesöpörtem a port a térdemről.

A rossz előérzetem lassan, de biztosan szörnyű bizonyossággá vált.

Mégis kivel akartam volna bármit is elhitetni?

Nem csöppentem egy veteránautós felvonulás közepébe, és a magnólia sem dobta le egyik pillanatról a másikra a leveleit. Bár mindent megadtam volna azért, ha Nicole Kidman hirtelen felbukkan a sarkon, ez sajnos nem egy Henry James film díszlete volt.

Pontosan tudtam, mi történt. Egyszerűen tudtam. És azt is tudtam, hogy itt valami szörnyű tévedésről van szó.

Egy másik időben értem földet.

Nem Charlotte. *Én*. Itt valaki óriási hibát követett el.

A fogaim minden átmenet nélkül vacogni kezdtek. Nem csak az idegesség miatt, hanem azért is, mert borzasztóan hideg volt.

– *Tudnám, mit kell tennem* – visszhangzottak fülemben Charlotte szavai.

Persze hogy Charlotte tudta volna, mit kell tennie. De nekem senki nem árulta el.

Ott álltam tehát az utcasarkon, reszkettem, a fogaim vacogtak, és minden járókelő megbámult. Bár igazán nem sokan jártak arra. Egy fiatal nő ment el mellettem bokáig érő kabátban,

karján kosárral, mögötte egy kalapos férfi haladt, aki felöltőjén a gallért magasan felhajtotta.

– Elnézést! – szólítottam meg őket. – Nem tudnák véletlenül megmondani, milyen évet írunk?

A nő úgy tett, mintha nem hallott volna meg, és felgyorsította a lépteit.

A férfi megrázta a fejét. – Micsoda arcátlanság! – morogta maga elé.

Felsóhajtottam. Amúgy sem értem volna túl sokat ezzel az információval. Alapjában véve nem volt jelentősége, hogy éppen 1899-ben vagyok vagy 1923-ban.

Azt legalább tudtam, hogy *hol* vagyok. Hiszen alig száz méterre laktam innen. Mi sem kézenfekvőbb, mint egyszerűen hazamenni.

Valamit mégiscsak tennem kellett.

Az utca békésnek és nyugodtnak tűnt a félhomályban, ahogy lassan visszafelé baktattam. Újra meg újra körbekémleltem. Mi volt más? És mi volt ugyanolyan? A házak közelebről szemlélve is nagyon hasonlítottak az én időmben ott álló épületekre. Akkor tört rám az érzés, hogy először látom őket, amikor a sok apró részletet szemügyre vettem, de talán csak azért, mert korábban soha nem figyeltem fel rájuk. Ösztönösen vettem egy pillantást a 18-as számú házra, de a bejáratnál nem állt senki – a fekete ruhás férfi nem volt sehol.

Megálltam.

A házunk pontosan úgy nézett ki, mint az én időmben. A földszinti és az első emeleti ablakokból fény szűrődött ki, Anya tótéri szobájában is égett a lámpa. Elöntött a honvágy, ahogy felnéztem. A tetőablakokról jégcsapok lógtak le.

– *Én tudnám, mit kell tennem.*

Tényleg, mit tenne most Charlotte? Már majdnem teljesen besötétedett, és borzasztóan hideg volt. Hová menne Charlotte, hogy meg ne fagyjon? Haza?

Felbámultam az ablakokra. Talán már él a nagyapám. Még az is lehet, hogy felismerne. Végül is kiskoromban még lovagoltam a térdén... Á, ostobaság!

Ha meg is született már, nehezen fog emlékezni arra, hogy majd valamikor, amikor megöregszik, a térdén fog lovagoltatni engem.

A hideg bekúszott az esőkabátom alá. Na, jó. Most egyszerűen csak be fogok csengetni, és szállást kérek éjszakára.

A kérdés már csak az volt, hogyan kezdjek hozzá.

– Helló, a nevem Gwendolyn, és annak a Lord Lucas Montrose-nak az unokája vagyok, aki talán még meg sem született.

Nem gondolhattam komolyan, hogy ezt bárki is elhiszi. Valószínűleg hamarabb kerülnék elmeógyógyintézetbe, mint gondolnám. És az ilyen kórházak ez idő tájt reménytelen és borzalmas helyek voltak: ha az ember egyszer bekerült, soha többé nem mehetett haza.

Másrészt viszont nem sok választásom volt. Az járt a fejemben, hogy nemsokára koromsötét lesz, márpedig valahol meg kell húznom magam éjszakára, különben megfagyok. Vagy rám talál Hasfelmetsző Jack. Te jó ég! Egyáltalán mikor hajtotta végre ez a borzalmas alak a rémtetteit? És hol? Remélhetőleg nem itt, a szép, tiszta Mayfairben!

Ha sikerülne valamelyik elődömmel beszélni, talán meggyőzhetném, hogy többet tudok a családról és a házról, mint bármely más idegen. Rajtam kívül ugyan ki tudná kapásból megmondani,

hogy Hugh ükükükükunagypapa lovát *Kövér Annie*-nek hívták? Ez a legtitkosabb családi információk közé tartozott.

Egy széllokéstől megborzongtam. Nagyon hideg volt. Azon sem csodálkoztam volna, ha esni kezd a hó.

– Üdv, Gwendolyn vagyok, és a jövőből érkeztem. Bizonyítékként nézze meg ezt a cipzárt! Fogadni merek, hogy még fel sem találták, igaz? Mint ahogyan a lökhajtásos repülőgépet, a televíziót és a hűtőszekrényt sem...

Legalább megpróbálok. Nagy levegőt vettem, és elindultam a bejárati ajtó felé.

A lépcsőfokok furcsán ismerősnek, ugyanakkor idegennek is hatottak. Ösztönösen kitapogattam a csengő helyét. De nem volt ott. Nyilvánvalóan még az elektromos csengőt sem találták fel. Sajnos ez sem utalt egyértelműen arra, pontosan melyik évbe is csöppentem. Még azt sem tudtam, mikor találták fel egyáltalán az elektromos áramot. A gőzhajók előtt vagy után? Vajon tanulunk erről az iskolában? Ha igen, sajnos nem emlékeztem rá.

Találtam egy fogantyút, amely egy lánc végén fityegett, akár csak a régimódi vécélehúzó Leslie-ék lakásában. Erősen meghúztam, mire az ajtó mögött megszólalt egy csengő.

Jaj, istenem, most segíts!

Valószínűleg a személyzet valamelyik tagja fog ajtót nyitni. Mit mondjak neki, hogy egyáltalán megengedje, hogy beszéljek a család valamelyik tagjával? Lehet, hogy még él Hugh ükükükükunagybátyám? Vagy már? Vagy nem is tudom. Egyszerűen megkérdem, otthon van-e. Vagy majd Kövér Annie iránt fogok érdeklődni.

Lépéseket hallottam az ajtó felé közeledni, és minden bátorságomat összeszedtem. De azt már nem láttam, ki nyitott ajtót,

mert megint lerántott valami a lábamról, szédületes sebességgel magával sodort, majd ismét kiköpött.

A házunk ajtaja előtti lábtörlőn találtam magam, felugrottam és körülnéztem. Minden pontosan úgy nézett ki, mint korábban, amikor elindultam citromos cukorkát venni Maddy néni-
nek. A házak, a parkoló autók, sőt – még az eső is.

A fekete ruhás férfi a 18-as számú ház előtt engem bámult.

– Na, igen. Hidd el, én is meglepődtem! – mormogtam.

Vajon mennyi időt töltöttem távol? Vajon látta a fekete férfi, ahogy eltűntem az utcasarkon, majd ismét megjelentem a lábtörlőn? Bizonyára nem hitt a szemének. Megérdemelte. Most már legalább láthatja, milyen az, amikor feladnak az embernek egy rejtvényt.

Villámgyorsan becsengettem. Mr. Bernhard nyitott ajtót.

– Sürgős dolgunk akadt? – kérdezte.

– Magának valószínűleg nem, de nekem annál inkább!

Mr. Bernhard felvonta a szemöldökét.

– Bocsánat, megfeledeztem valamiről, ami nagyon fontos. – Azzal elosontam mellette, és felrohantam a lépcsőn, kettésével szedve a lépcsőfokokat.

Maddy néni meglepetten pillantott fel, amikor berontottam az ajtón. – Azt hittem, már elmentél, angyalkám.

Zihálva néztem a faliórára. Pontosán húsz perce hagytam el a szobát.

– De még jó, hogy visszajöttél! Elfelejtettem mondani, hogy a Selfridgesben ugyanaz a cukorka kapható cukormentes változatban is, de a csomagolás pontosan ugyanúgy néz ki! Azt ne-
hogyan megvedd, mert a cukormentes cukorkától... – nos, khm, hát igen – hasmenést lehet kapni!

– Maddy néni, miért olyan biztos benne mindenki, hogy Charlotte örökölte a gént?

– Mert... nem tudnál valami egyszerűbbet kérdezni? – Maddy néni kissé zavartnak tűnt.

– Megvizsgálták a vérét? Nem lehet, hogy valaki másban is benne van ez a gén? – kérdeztem, már kevésbé zihálva.

– Charlotte egészen biztosan génhordozó.

– Mert elvégezték rajta a DNS vizsgálatot?

– Angyalkám, tényleg nem a megfelelő embert kérdezed. Biológiából mindig is gyengécske voltam, még azt sem tudom, mi az a DNS. Azt hiszem, az egésznek kevesebb köze van a biológiához, mint a matematikához. Sajnos matematikából sem voltak jó jegyeim. Ha számokról és képletekről van szó, kikapcsol az agyam. Csak azt mondhatom, hogy Charlotte pontosan azon a napon jött a világra, amelyet már évszázadokkal korábban kiszámítottak.

– Tehát a születési dátum határozza meg, hogy az ember örökölte-e a gént vagy sem? – Az ajkamba haraptam. Charlotte október 7-én született, én pedig 8-án. Csupán egyetlenegy nap választott el bennünket egymástól.

– Azt hiszem, inkább fordítva – mondta Maddy néni. – A gén határozza meg a születés idejét. Mindent pontosan kiszámítottak.

– És mi van, ha elszámolták magukat?

Egyetlen nappal! Ilyen egyszerű volt tehát. Az egész egy tévedés! Nem Charlotte örökölte azt az átkozott gént, hanem én. Vagy mindketten. Vagy... Le kellett ülnöm.

Maddy néni a fejét rázta. – Nem számolták el magukat, angyalkám. Úgy gondolom, ha ezek az emberek valamihez igazán értenek, hát az a számolás.

De hát kik voltak egyáltalán „ezek az emberek”?

– Mindenki elszámolhatja magát – kötöttem az ebet a karóhoz.

Maddy néni felnevetett. – Attól tartok, Isaac Newton nem követte el ezt a hibát.

– *Newton* számította ki, mikor születik meg Charlotte?

– Drága gyermekem, megértem a kíváncsiságodat. A te korodban én is ilyen voltam. Először is: néha okosabb, ha az ember tudatlan marad. Másodszor: tényleg nagyon-nagyon örülnék, ha hoznál végre egy doboz citromos cukorkát.

– Annyira logikátlan ez az egész! – töprengtem tovább hangosan.

– Csak látszólag. – Maddy néni megsimogatta a kezemet. – Még ha nem is lettél sokkal okosabb, ez a beszélgetés akkor is maradjon köztünk! Ha a nagymamád megtudja, mi mindent meséltem el neked, meg fog haragudni. És amikor haragszik, még rémesebb, mint egyébként.

– Ne félj! Nem árullak el, Maddy néni. És már megyek is cukorkáért.

– Jó gyerek vagy.

– Már csak egyetlen kérdésem van: általában mennyi idő telik el az első időutazástól a következőig?

Maddy néni felsóhajtott.

– Kérlek! – esedeztem.

– Nem hinném, hogy erre létezik bármilyen szabály – mondta Maddy néni. – Minden génhordozó más. És egyikük sem képes maga irányítani az időutazásokat. Naponta megtörténhet, teljesen irányíthatatlanul, sőt naponta akár többször is. Éppen ezért olyan fontos ez a kronográf. Ha jól értettem, ez a szerkezet megakadályozza, hogy Charlotte tehetetlenül sodródjon az

időfolyamban. A segítségével elküldhetik veszélytelenebb korokba, ahol semmi rossz nem történhet vele. Tehát ne aggódj miatta!

Valójában sokkal inkább magam miatt aggódtam.

– Mennyi időre tűnik el az ember a jelenben, miközben a múltban tartózkodik? – kérdeztem lélegzet-visszafojtva. – És előfordulhat, hogy második alkalommal mégiscsak visszaugrik egészen a dinoszauruszokig, amikor itt még nem volt más, csak mocsár?

Nagynéném egyetlen kézmozdulattal belém fojtotta a szót. – Most már elég legyen, Gwendolyn! Hiszen én sem tudok mindent!

Végre összeszedtem magam. – Azért köszönöm, hogy beszélgethettem veled – hálálkodtam. – Sokat segítettél.

– Alig hinném. Borzalmas lelkifurdalás gyötör. Tulajdonképpen a te érdekedben sem lenne szabad ennyi mindent elárulnom neked. Főleg úgy, hogy mindezt még nekem sem lenne szabad tudnom. Amikor annak idején a bátyámat – a te drága jó nagyapát – faggattam ezekről a titkokról, mindig ugyanazt a választ kaptam tőle. Azt mondta, minél kevesebbet tudok, annál egészségesebb maradok. Na, mész már végre a cukorkáért? És ne feledd: nehogy cukormenteset hozzál!

Elindultam, Maddy néni pedig vidáman integetett utánam.

Mégis hogyan árthatnak a titkok az ember egészségének? És mennyit tudott nagyapám erről az egészségről?

– Isaac Newton? – ismételte meg Leslie döbbenten. – Nem ő volt az, aki felfedezte a gravitációt?

– De igen. Sőt, a jelek szerint ő számította ki Charlotte születésének időpontját is. – A Selfridges élelmiszerosztályán álltam,

a joghurtok előtt. Jobb kezemmel az egyik fülemre szorítottam a mobilomat, miközben a ballal befogtam a másik fületem. – Csakhogy pechemre senki sem hiszi el nekem, hogy Newton elszámolta magát. Világos! Ugyan ki hinné el! De akkor is tutira el *kellett* számolnia magát, Leslie. Én egy nappal Charlotte után születtem, és mégis *én* utaztam az előbb az időben, nem pedig ő.

– Ez tényleg több mint rejtélyes. Á, ennek a vacaknak megint órákra van szüksége, hogy beinduljon. Gyerünk már, te dög! – Leslie a számítógépét átkozta.

– Jaj, Leslie, olyan... furcsa volt! Majdnem találkoztam valamelyik őszömmel. Például azzal a kövér fickóval a rejtekajtó előtti festményen. Tudod, Hugh üküküküknagybátyámmal. Úgy értem, ha pont az ő idejébe csöppentem, és nem egy másikba. Akár diliházba is dughattak volna!

– Isten tudja, mi minden történhetett volna veled! – szörnyülködött Leslie. – Még mindig nem tudom felfogni! A rokonaidd éveken át óriási hűhót csapnak Charlotte körül, aztán meg te viszed el a balhét! Azonnal el kell mondanod anyukádnak! Egyáltalán... azonnal menj haza! Bármelyik pillanatban újra bekövetkezhet!

– Hátborzongató, mi?

– Totálisan. Na, most már végre fenn vagyok a neten. Először beírom a Google-ba, hogy Newton. Te pedig hazamész! Mars! Tudod, mióta létezik a Selfridges? Lehet, hogy azelőtt egy nagy gödör volt a helyén, és mindjárt tizenkét métert zuhansz!

– A nagymamám teljesen ki fog készülni, ha megtudja – mondtam.

– Na, igen. Nem is beszélve szegény Charlotte-ról... gondolj bele! Annyi éven keresztül le kellett mondania mindenről, és most

még csak nem is származik belőle semmi haszna. Hopp, megvan! Newton. Született 1643-ban, Woolsthorpe-ban – az meg hol a csudában van? –, meghalt 1727-ben, Londonban. Bla-blabla. Itt semmit nem írnak az időutazásról, csak valami infinitezimális számításról... soha nem hallottam róla, és te? Spirálok transzcendenciája... quadratix, optika, égi mechanika, blabla. Á! Itt van a gravitáció törvénye is... nos, igen, talán a spirálok transzcendenciája áll legközelebb az időutazáshoz. Szerinted nem?

– Őszintén... nem hiszem – feleltem.

Mellettem egy párocska éppen azon vitatkozott hangosan, milyen joghurtot vegyenek.

– Te még mindig a Selfridgesben vagy? – kiáltott fel rémülten Leslie. – Indulj már végre haza!

– Már indulok is – mondtam, és a kijárat felé lendítettem a Mad-dy néni cukorkáját tartalmazó sárga papírzacskót. – De Leslie, én ezt nem mesélhetem el otthon. Örültek fognak tartani.

Leslie felhorkant. – Gwen! Minden normális család rögtön diliházba küldene, de a sajátod biztosan nem! Hiszen ők másról sem beszélnek, mint időutazás génekről és kronométereikről és misztériumórákról.

– Kronográf – javítottam ki. – Képzeld, az az izé vérrel működik! Giga-mega undorító!

– Kro-no-gráf! Oké, beírtam a Google-ba.

Átverekedtem magam az Oxford Streeten tolongó embertömegben a következő közlekedési lámpáig. – Glenda néni azt fogja mondani, hogy az egész azért találtam ki, mert én akarok Charlotte helyett a figyelem középpontjába kerülni.

– Na és? Legkésőbb a következő időutazásodkor rá fog döb-benni, hogy tévedett.

– És mi van, ha soha többé nem történik meg újra? Ha ez csak egy olyan egyszeri, múló rosszullét volt. Mint a nátha.

– Ezt te magad sem gondolod komolyan. Oké, úgy tűnik, a kronográf nem más, mint egy teljesen szokványos karóra. Ton-naszámra megveheted az eBayen, tíz fontnál kezdődik az ára. A francba... várj csak, beírom, hogy Isaac Newton és kronográf és időutazás és vér.

– Na és most?

– Nulla találat. – Leslie felsóhajtott. – Csak azt sajnálom, hogy nem néztünk utána ennek az egésznek már sokkal hamarabb. Először is beszerzek egy kis szakirodalmat. Mindent, amit az időutazásról találok. Mire jó ez a béna könyvtári olvasójegy, ha nem erre? Most hol vagy?

– Éppen áthaladok az Oxford Streeten, és befordulok a Duke Streetre. – Hirtelen rám jött a kuncoghatnék. – Azért kérde-zed, hogy idejöhess X-et rajzolni a járdára, ha netán megsza-kadna köztünk a kapcsolat? Most már igazán kíváncsi vagyok, mire lett volna jó az a béna krétakereszt, ha épp Charlotte tű-nik el.

– Hát, talán utánaküldték volna azt a másik időutazót. Hogy is hívják?

– Gideon de Villiers.

– Izgalmas név. Ezt is beírom a Google-ba. Gideon de Villiers. Hogy írják?

– Honnan tudjam? Visszatérve a krétakereszthez: mégis hová küldhették volna ezt a Gideont? Úgy értem, melyik korba? Charlotte bárhol lehetett volna. Bármelyik percben, bármelyik órában, bármelyik évben és bármelyik évszázadban. Neeem! A krétakeresztnek semmi értelme.

Leslie akkorát rikoltott a fülembé, hogy majdnem leejtettem a telefont. – *Gideon de Villiers*. Találtam egyet.

– Tényleg?

– Aha. Itt ez áll: *A greenwichi Vincent Internátus pólócsapata az idén is megnyerte az Angliai Iskolák Lovaspóló Bajnokságát. A kupa boldog tulajdonosai balról jobbra: William Henderson igazgató, John Carpenter edző, Gideon de Villiers csapatkapitány...* és így tovább. Tyű, szóval még kapitány is! A kép sajnos nagyon kicsi, nem lehet megkülönböztetni a fiúkat a lovaktól. Most épp merre jársz, Gwen?

– Még mindig a Duke Streeten. Hiszen ez stimmel: bentlakásos iskola Greenwichben, lovaspóló... biztosan ő az. Az nem áll ott véletlenül, hogy időnként csak úgy eltűnik? Esetleg közvetlenül a lóról?

– Ó, most látom csak... a cikk már hároméves. Lehet, hogy közben már el is végezte az iskolát. Megint szédülsz?

– Még nem.

– Most hol vagy?

– Leslie! Még mindig a Duke Streeten. Sietek, amennyire csak tudok.

– Oké, addig telefonálunk, míg meg nem érkezel a házatok elé, és amint hazaérsz, beszélj az anyukáddal.

A karórámra néztem. – De hát még haza sem ért a munkából!

– Akkor megvárod. Mindenképpen beszélned kell vele, világos? Ő tudja, mi a teendő, hogy bajod ne essen. Gwen? Ott vagy még? Hallottad, amit mondtam?

– Igen. Hallottam. Leslie?

– Hm?

– Örülök, hogy segítesz. Te vagy a legjobb barátnő a világon.

– Te sem vagy éppen rossz – mondta Leslie. – Legközelebb például hozhatnál nekem menő cuccokat a múltból. Ilyen barátnője nincs ám mindenkinek! És ha legközelebb dogát írunk tőriből, egyszerűen majd a helyszínen készülsz fel rá.

– Ha te nem lennél, azt sem tudnám, mihez kezdjek. – Tudtam, hogy elég szájalmasan hangzik, amit mondok. De hát... ó, egek, tényleg szájalmasan éreztem magam a bőrömben.

– Egyáltalán képes lennél tárgyakat magaddal hozni a múltból? – kérdezte Leslie.

– Fogalmam sincs. Komolyan. Halványlila gőzöm sincs róla. Legközelebb kiprobálom. Most egyébként a Grosvenor Square-en vagyok.

– Akkor mindjárt hazaérsz – sóhajtott fel Leslie megkönnyebbülten. – A pólós cikken kívül a Google semmit nem talált Gideon de Villiers-ről. Viszont egy csomó mindent hozott fel egy bizonyos de Villiers magánbankról és egy de Villiers ügyvédi irodáról a Temple-ben.

– Igen, ők lesznek azok.

– Nem érzel szédülést?

– Nem, de köszi, hogy megkérdezted.

Leslie megköszönte a torkát. – Tudom, hogy félsz, de ez az egész mégis olyan izgi! Amolyan igazi kaland, Gwen. És te vagy az egyik főszereplő!

Igen. Én vagyok – gondoltam magamban.

Ez tényleg durva.

Leslie-nek igaza volt: semmi okom nem volt feltételezni, hogy anyukám nem hinne nekem. A „kísértethistóriáimat” is mindig

kellő komolysággal hallgatta végig. Mindig bizalommal fordulhattam hozzá, ha valamitől félttem.

Amikor még Durhamben laktunk, hónapokig üldözött egy démon szelleme, akinek tulajdonképpen vízköpőként kellett volna szolgálatot teljesítenie egy katedrális tetején. Asraelnek hívták, és úgy nézett ki, mint egy ember, egy macska és egy sas keveréke. Amikor észrevette, hogy én látom, teljesen el volt ragadtatva, hogy végre társaloghat valakivel. Folyton a nyomomban futkosott és repkedett, telebeszélte a fejemet, éjjelente pedig be akart kéredzkedni az ágyamba. Miután legyőztem kezdeti félelmemet – Asraealnak, mint minden vízköpőnek, meglehetősen rémisztő fizimiskája volt –, lassanként összebarátkoztunk. Asrael sajnos nem költözhetett Durhamből Londonba, és néha még most is hiányzik. Az a néhány vízköpő-démon, akikkel itt, Londonban találkoztam, kevésbé volt szimpatikus, eddig legalábbis még egyetlenegy sem ért Asrael nyomába.

Ha Anya elhitte nekem Asraelt, akkor biztosan elhiszi majd az időutazást is. Csak a megfelelő pillanatra vártam, hogy beszélhessek vele. Ez a megfelelő pillanat azonban sehogyan sem akart eljönni. Alig ért haza a munkából, Caroline-nal kellett perlekednie, mivel a húgom feliratkozott azon önkéntesek közé, akik a nyári szünet ideje alatt gondoskodnak majd az osztály terráriumáról, beleértve az osztály kedvencét, a Mr. Bean névre hallgató kaméleont is. Bár még hónapok voltak hátra a nyári szünetig, a vita a jelek szerint halaszthatatlan volt.

– Te nem gondolhatod Mr. Beant, Caroline! Hiszen tudod jól, a nagymamád nem engedi, hogy állatot tartsunk a házban – mondta anya. – Glenda néni pedig allergiás.

– De hát Mr. Beannek nincs is szőre! – tiltakozott Caroline. – És mindig a terráriumban marad. Senkit sem zavarja.

– De a nagymamádat igenis zavarja!

– Akkor a nagymama buta!

– Caroline, ezt nem engedhetem meg! Ráadásul itt senkinek fogalma sincs, mi fán terem a kaméleon. Képzeld csak el, ha valamit rosszul csinálnánk, Mr. Bean megbetegedne és elpusztulna!

– Nem pusztulna el. Én tudom, hogyan kell bánni vele. Kérlek, Anya! Hadd hozzam haza! Ha nem hozhatom haza, akkor megint Tess viszi el, ő pedig állandóan úgy viselkedik, mintha ő lenne Mr. Bean kedvence.

– Caroline! Azt mondtam: nem.

Negyedóra múltán még mindig vitatkoztak, még akkor is, amikor Anya végül bement a fürdőszobába, és magára csukta az ajtót. Caroline odaállt az ajtó elé, és bekiabált rajta: – Lady Aristának nem is kell tudnia róla. Becsempészhetnénk a terráriumot a lakásba, amikor ő épp nincs itthon. Hiszen szinte soha nem teszi be a lábát a szobámba.

– Itt már a vécén sincs nyugta az embernek? – kiabált ki Anya.

– Nincs – felelte Caroline. Borzalmasan idegtépő tudott lenni. Csak akkor hagyta abba a nyafogást, amikor Anya megígérte, hogy személyesen jár közbe Lady Aristánál Mr. Bean nyári üdültetése ügyében.

Azt az időt, amelyet Caroline és Anya vitatkozásra pazarolt, én arra használtam fel, hogy eltávolítsam Nick öcsém hajából a rágógumit.

A varrósobában ültünk. Körülbelül félkilónyi rágó tapadt Nick fejéhez, de arra bezzeg nem emlékezett, hogy került oda az a töménytelen mennyiségű ragacs.

– Az ilyesmit észreveszi az ember! – mondtam felháborodva.
– Sajnos le kell vágnom néhány tincset.

– Nem gond – mondta Nick. – Egyúttal a többit is nyugodtan levághatod. Lady Arista úgyis azt mondta, hogy úgy nézek ki, mint egy lány.

– Lady Arista szerint mindenki úgy néz ki, mint egy lány, akinek hosszabb a haja egy szál gyufánál. Ezeket a szép fürtöket kár lenne olyan rövidre nyírni.

– Majd kinőnek újra. Vágd le mindet, oké?

– De körömollóval nem megy. Csak a fodrász tudja rendesen levágni.

– Menni fog – biztatott Nick. Nyilvánvalóan elfelejtette, hogy egyszer már levágtam a haját körömollóval, aminek eredményeképpen úgy nézett ki, mint egy újszülött keselyűfióka. Én hétéves voltam, ő négy. Parókát akartam készíteni magamnak, ahhoz volt szükségem a fürtjeire. A paróka sajnos nem sikerült, viszont egy nap szobafogság volt a büntetésem.

– Ne merészd! – figyelmeztetett Anya, amint belépett a szobába. A biztonság kedvéért kivette a kezemből az ollót. – Ha már muszáj, akkor inkább hagyjuk a fodrászra, majd ő levágja. Holnap. Most indulás vacsorázni.

Nick felsóhajtott.

– Ne aggódj, Lady Arista ma nem vacsorázik velünk! – újságoltam, és Nickre vigyorogtam. – Senki sem fog piszkálni a rágógid miatt. Sem a pulcsidon díszelgő folt miatt.

– Milyen folt? – Nick végignézett magán. – Ó, a fenébe! Biztosan a gránátalmaszörp volt. Észre sem vettem. – Szegénykém... teljesen rám ütött.

– Ahogy már mondtam, ma este senki sem fog leszidni.

- De hát ma nem is szerda van! – mondta Nick.
- Akkor is elutaztak.
- Szuper.

Amikor Lady Arista, Charlotte és Glenda néni is jelen volt az étkezésnél, a vacsora valódi megpróbáltatás volt mindannyiunk számára. Lady Arista folyton Caroline és Nick viselkedését kritizálta (olykor Maddy néniét is), Glenda néni állandóan az iskolai osztályzataim iránt érdeklődött, hogy azután összehasonlítsa őket Charlotte jegyeivel, aki mindeközben úgy vigyorgott, mint maga Mona Lisa, és bármit kérdeztünk is tőle, csak ennyit válaszolt: „Ahhoz semmi közötök.”

Mindent együttvéve, örömmel lemondtunk volna ezekről az esti összejövetelekről, de Lady Arista ragaszkodott hozzá, hogy mindenki jelen legyen.

Csak annak volt szabad hiányoznia, akinek valamilyen fertőző betegsége volt. Az ételt Mrs. Brompton készítette, aki hétfőtől péntekig járt hozzánk főzni és mosni. (Hétfégén hol Glenda néni főzött, hol Anya. Sem a pizzafutártól, sem a kínaitól nem volt szabad rendelnünk semmit, amit Nick és én őszintén sajnáltunk.)

Szerda esténként, amikor Lady Arista, Glenda néni és Charlotte misztériumórán volt, a vacsora érezhetően felszabadultabban telt. Aznap pedig mindannyian nagyon örültünk, hogy bár még csak hétfő van, máris szerda esti hangulat uralkodik a családban. Nem mintha hangosan szürcsöltünk, csámcsogtunk vagy böfögtünk volna, de egymás szavába mertünk vágni, felkönyököltünk az asztalra, és olyan témákról fecsegtünk, amelyeket Lady Arista minden bizonnyal illetlenségnek tartott volna.

Például a kaméleonokról.

– Szeretted a kaméleonokat, Maddy néni? Nem örülnél neki, ha kapnál egyet? Egy egészen jámbor példányt?

– Hát, hm, tulajdonképpen, igen... most, hogy így mondd, eszembe jut, mennyire vágytam mindig is egy kaméleonra – válaszolta Maddy néni, és rozmaringos krumplit halmozott a tányérjára. – Mindenképp nagyon örülnék neki.

Caroline sugárzott a boldogságtól. – Lehet, hogy hamarosan teljesül a kívánságod!

– Nem jelentkezett Lady Arista vagy Glenda néni? – kérdezte hirtelen Anya.

– Anyád felhívott délután, hogy közölje, ma nem vacsoráznak velünk – felelte Maddy néni. – Mindannyiunk nevében kifejeztem legnagyobb sajnálkozásomat. Remélem, egyetértetek.

– Ó, igen – kuncogott Nick.

– És Charlotte? Ő...? – kérdezte Anya.

– Eddig még nem – vont a vállát Maddy néni. – De azzal számolnak, hogy bármelyik pillanatban megtörténhet. Szegény kislány folyamatosan szédül, és most már migrénje is van.

– Igazán sajnálom – mondta Anya. A tányérja mellé fektette a villáját, és szórakozottan bámulta az étkező sötét faburkolatát, amely olyan volt, mintha valaki felcserélte volna a falakat a padlóval, és a falat parkettázta volna ki.

– Mi lesz akkor, ha Charlotte *egyáltalán nem* fog utazni az időben? – kérdeztem.

– Előbb vagy utóbb meg fog történni! – imitálta Nick a nagymama kenetteljes hangját.

Anyán és rajtam kívül mindenki nevetett.

– És ha mégsem történik meg? Ha tévedtek, és Charlotte egyáltalán nem is örökölte azt a gént? – kérdeztem.

Nick ezúttal Glenda nénit kezdte utánozni: – Charlotte-on már kisbaba korában látszott, hogy magasabb rendű küldetése van. Össze sem lehet hasonlítani veletek, hétköznapi kölykökkel.

Megint mindenki nevetett. Kivéve Anyát. – Ez meg hogy jutott eszedbe, Gwendolyn?

– Csak úgy... – haboztam.

– De hiszen elmagyaráztam neked, hogy semmiféle tévedés nem jöhet szóba – mondta Maddy néni.

– Igen, mert Isaac Newton egy zseni, aki soha nem téved. Tudom – mondtam. – Egyáltalán mi a csudának számolta ki Newton Charlotte születési dátumát?

– Maddy néni! – Anya szemrehányó tekintetet vetett Maddy néniire.

Maddy néni csettintett a nyelvével. – Lyukat beszélt a hasamba. Mit tehettem volna? Pontosan olyan, mint te voltál kiskorodban, Grace. Egyébként pedig megígérte, hogy egyetlen szót sem szól a beszélgetésünkről.

– Csak azt ígértem meg, hogy a nagymamának nem szólok róla – mondtam. – Talán Isaac Newton találta fel a kronográfot is?

– Áruló! – kiáltott fel Maddy néni. – Ezután várhatod, hogy én bármit is elmondjak neked!

– Miféle kronográfot? – kérdezte Nick.

– Az egy olyan időgép, amivel Charlotte-ot a múltba küldik – magyaráztam. – És Charlotte vére úgymond az üzemanyag.

– Hú, ez durva! – mondta Nick, Caroline pedig nyüszíteni kezdett: – Fúúúj, vér!

– A kronográffal a jövőbe is el lehet utazni? – kérdezte Nick. Anya felsóhajtott. – Most nézd meg, mit műveltél, Maddy néni!

– Ezek a te gyerekeid, Grace – mondta Maddy néni mosolyogva. – Teljesen érthető, hogy kíváncsiak.

– Alighanem igazad van. – Anya sorra szemügyre vett bennünket. – De a nagymamának soha ne tegyetek fel efféle kérdéseket, világos?

– Pedig valószínűleg egyedül ő tudná rájuk a választ – jegyeztem meg.

– De nem árulná el nektek.

– És te mennyit tudsz az egészből, Anya?

– Többet, mint amennyit szeretnék – felelte Anya mosolyogva, bár nekem úgy tűnt, a mosoly mögött szomorúság bujkál. – Egyébként a jövőbe *nem* lehet elutazni, Nick, mégpedig azért nem, mert a jövő még nem történt meg.

– Mi? – döbrent meg Nick. – Ez meg miféle logika?

Kopogtattak, majd Mr. Bernhard lépett be az ajtón, egy telefonnal a kezében. Leslie valószínűleg teljesen kiakadt volna, ha meglátja, hogy a telefon egy ezüsttálcán áll. Mr. Bernhard időnként tényleg túlzásokba esett.

– Telefonhívás Grace kisasszonynak – jelentette be ünnepélyesen.

Anya levette a telefont a tálcáról, Mr. Bernhard pedig sarkon fordult, és elhagyta az étkezőt. Csak akkor vacsorázott velünk, ha Lady Arista nyomatékosan megkérte rá, ami évente csak néhány alkalommal történt meg. Nick és én arra gyanakodtunk, hogy titokban egy olasz vagy kínai étteremtől rendel magának kaját, amelyet azután komótosan elfogyaszt a szobájában.

– Halló, tessék! Á, Anya, te vagy az?

Maddy néni ránk kacsintott. – A nagynyátok gondolatolvasó! – suttogta. – Sejti, hogy mi itt a távollétében tiltott dolgokról beszélgetünk. Nos, ki szedi le az asztalt? Helyet kell csinálni Mrs. Brompton almás lepényének.

– És a vaníliás krémnek! – Bár megettem egy hatalmas adag rozmaringos krumplit pirított répával és sertés szűzermével, nem laktam igazán jól. Az egész felhajtástól csak még jobban megéheztem. Felálltam, és elkezdtem bepakolni a szennyes edényeket az ételliftbe.

– Ha majd Charlotte elutazik a dinoszauruszokhoz, hozhat nekem egy dínóbébit? – kérdezte Caroline.

Maddy néni megrázta a fejét. – Azok az állatok és emberek, akik nem rendelkeznek az időutazásért felelős génnel, nem szállíthatók az időn keresztül. Ráadásul olyan messzire nem is lehet visszamenni.

– Kár – sajnálkozott Caroline.

– Na, én viszont nem sajnálom annyira – mondtam. – Képzeld csak el, mi lenne, ha az időutazók folyton dinoszauruszokat és kardfogú tigriseket hoznának magukkal. Vagy Attilát, a hunok királyát, vagy éppen Adolf Hitlert.

Anya befejezte a telefonálást. – Ott maradnak éjszakára – közölte. – A biztonság kedvéért.

– Hol? – kérdezte Nick.

Anya nem válaszolt. – Maddy néni? Jól vagy?

Mitévők legyünk,
ha egyszerre a múltban találjuk
magunkat, és csak annyit tudunk,
hogy az üküküküküknagyapánk lovát
Kövér Anninak hívták?

Úgy van: megőrizzük a hidegvérünket.
Legalábbis ezt próbálja tenni Gwendolyn,
amikor kiderül: nem elég, hogy ő örökölte
a családban az időutazásért felelős gént,
de ráadásul az a feladat is neki jutott,
hogy rendbe szedje a múltat.
És mindennek tetejébe épp ezt
az arrogáns Gideont kapja útitársul!

Az össze nem illő páros kénytelen-kelletlen beleveti
mágát a nem éppen hétköznapi kalandokba.

Gwendolyn hamarosan megtapasztalja, hogy az ellentétek
alighanem tényleg vonzzák egymást, és ez régen sem volt másképp.

És hogy már a múltban sem úgy mennek
a dolgok, mint egykoron...

*Kerstin Gier bestseller szerző
utánozhatatlan érzékel kelti életre
a legcsodálatosabb érzést a világon.
Éld át te is Gideon és Gwen kalandjait,
akik szerelmükkel áttörnek
az idő korlátain!*

Tizennégy éves kortól ajánljuk.

3 999 Ft

9 789632 452401

Vörös pöttyös könyvek

élményt keresőknek – pont neked

fordulatos